

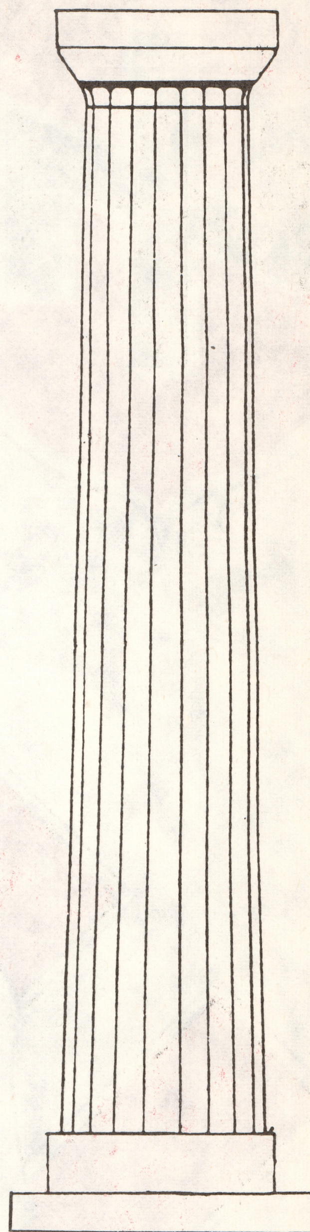
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Ευλογημένα χρόνια τα χρόνια της παιδικής ηλικίας. Τότε που με την καρδιά αγνή και καθαρή χτίζαμε κάστρα στην άμμο, φρούρια ολόκληρα από λάσπη και πέτρες, και ο νους φτερούγιζε προς το άγνωστο και η ψυχή μας άνοιγε ορίζοντες κόσμων νέων που αλλοίμονο με το πέρασμα του χρόνου όλο φαντάζουν και πιο μακρινοί, χαμένοι, θολοί, ανυπόστατοι. Η παιδική ηλικία σημαδεύει βαθειά τον χαρακτήρα κάθε ανθρώπου, του οριοθετεί καταστάσεις, του δημιουργεί Αρχές, Ιδανικά, Πρότυπα. Σε όλα, αυτά βασικό ρόλο παίζει ο δάσκαλος, ο καθοδηγητής της παιδικής ψυχής για τα πρώτα έξη χρόνια της εκπαιδευτικής μας ζωής.

Εμείς οι νέοι των εικοσιπέντε τριάντα χρόνων είμαστε η τελευταία γενιά, που πρόλαβε το δάσκαλο με το τριμένο σακκάκι... Τότε στα τελευταία χρόνια της «μίζερης» νεοελληνικής ζωής γύρω στο 1970, που ο καταναλωτισμός δεν είχε ακόμα ισοπεδώσει τα πάντα και η ανέχεια κρατούσε ακόμη μερικά ιδανικά ζωντανά. Τότε που ο γέρο δάσκαλος μην έχοντας λόγω του πενιχρού του μισθού, την οικονομική άνεση να αγοράσει καινούργιο κουστούμι ερχόταν στο σχολείο φορώντας ένα τριμένο σακκάκι και μία ξεβαμένη από τα χρόνια γραβάτα, σημάδια μιας Αξιοπρέπειας, της Αξιοπρέπειας του Παιδαγωγού, που αλλοίμονο έχει χαθεί σήμερα. Το τριμένο σακκάκι του γέρου δασκάλου μας ήταν ότι η τήβενος για τον δικαστή, ότι το ράσο για τον Παπά, ότι η στολή για τον Αξιωματικό. Φορώντας το περήφανα τον θυμάμαι να μας μιλάει για τον Διγενή Ακρίτα, για τον Μέγα Αλέξανδρο, για την Κωνσταντινούπολη, για την Μεγάλη Ελλάδα. Θυμάμαι τον δάσκαλο με το τριμένο σακκάκι με δακρυσμένα μάτια να μας απαγγέλει το «ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ» του Γεωργίου Δροσίνη, το «ΤΑΜΑ» του Κανάρη, την «ΔΕΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ» του Αρ. Βαλαωρίτη και σκέπτομαι πόσος λίγος χρόνος αρκεί για νά 'ρθει η παρακμή, ο ξεπεσμός, η διαφθορά...

Αναλογίζομαι τον δάσκαλο με το τριμένο σακκάκι και βλέπω τον σημερινό δάσκαλο, κομψευόμενο δανδή, να μιλάει έχοντας ανοιχτά τα πέτα του πουκαμίσου του με θρασύ και πολύξερο ύφος, για τους ανύπαρκτους ήρωες της ανύπαρκτης γενιάς του δήθεν Πολυτεχνείου. Μεγαλώνουν τα παιδιά με ψεύτικους ήρωες, ανύπαρκτους νεκρούς, που έπεσαν δήθεν μαχόμενοι για κάποια ιδανικά... Βλέπω τον σημερινό δάσκαλο να μιλάει στα παιδιά για μια κάποια δήθεν ειρήνη, να τα μαζεύει σε κύκλο και σε μια φωτιά συμφοράς να καίνε τα πολεμικά τους παιχνίδια και αυτός γενειοφόρος, ίδιος Μεφιστοφελής, να σαρκάζει πάνω από τις θανατερές φλόγες μιας απατηλής και στείρας ειρήνης, ενώ απέναντι στην ξεριζωμένη Ελληνική Ιωνία ο Τούρκος τροχίζει το μαχαίρι του.

Μεγαλώνει μια γενιά τραγική, μια γενιά κούφια χωρίς ιδανικά, χωρίς όνειρα, δίχως στόχους. Ποιοί άραγε θα σηκώσουν την Σημαία της Ιδέας στο Μέλλον; Ποιοί θα κρατήσουν την φλόγα ζωντανή της πατρίδας στους χρόνους που έρχονται; Οι αντιδραστικοί, οι αμφισβητίες, οι επαναστάτες για την επανάσταση, αυτοί που ντρέπονται να πηγαίνουν με τους πολλούς. Καλώς νά 'ρθουνε λοιπόν!

Πληροφορούμε τους αναγνώστας μας ότι το επόμενον τεύχος μας θα κυκλοφορήσει την 1/12/1986.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 8 - 15 Οκτωβρίου 1986
Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

«Αφιερώνεται σε αυτούς που δεν ψήφισαν ποτέ» Μ. Καραγάτσης

Πόσο αλήθεια επίκαιρα είναι αυτές τις ημέρες τα χαρακτηριστικά αυτά λόγια του Μ. Καραγάτση από το βιβλίο του «Αίμα Χαμένο και κερδισμένο». Πόση Τιμή ταιριάζει σ' αυτούς, που σε αυτές τις ημέρες του «πλειοψηφικού παροξυσμού» θα παραμείνουν Αντιδημοκράτες!

Μέσα σε όλη αυτή τη θάλασσα των πλαστικών σημαιών, των χάρτινων διαγγελμάτων, των «σωτήρων» και των «τιμωρών», μέσα σε όλο αυτό το κλίμα της «εκλογικής παραφροσύνης», ανάμεσα από τα ψεύτικα υποκριτικά χαμόγελα οικειότητας των πολιτικάντηδων σκυλεύεται το όνομα της Πατρίδας, που δήθεν ενδιαφέρει όλους αυτούς, τους πρόθυμους και «ανυστερόβουλους σωτήρες»...

Ο Λαός «πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδωμένος» αλλά και παντοτεινά υπεύθυνος για ότι του συμβαίνει, ακολουθεί με ζήλο το παιχνίδι της πατριδοκαπηλείας και ο καθένας από την πλευρά του μιλάει για πιθανές καταστροφές ή αναστάσεις. Όχι, δεν θα σωθεί η χώρα, δεν θα σωθεί αυτός ο Λαός, ο βαθειά βουλιαγμένος μέσα στο βούρκο ούτε από τον ένα, ούτε από τον άλλο πολιτικάντη. Αυτή είναι η Μεγάλη Αλήθεια και όσοι την γνωρίζουν ακολουθούν τον τραχύ δρόμο, το ανηφορικό μονοπάτι της Αρετής, ένα δρόμο, ένα μονοπάτι γεμάτο κινδύνους, που βρίσκεται μακριά από εκλογικά πανηγύρια.

Σε όσους προσπαθήσουν να επιχειρηματολογήσουν εναντίων αυτών των λόγων, λέγοντας ότι και οι Εθνικοσοσιαλιστές χρησιμοποίησαν τις εκλογές, θα τους απαντήσω: Ναι, τις χρησιμοποίησαν για να τις καταργήσουν, η Ιστορία το αποδεικνύει.

Η δημοκρατία, ο κοινοβουλευτισμός, οι εκλογές είναι ο τρόπος, το μέσον, η διαδικασία διχασμού των λαών. Ποιός ο υπεύθυνος γι' αυτό; εύκολη η απάντηση, δεν θα σας την πω, βρείτε τη μόνοι σας στα «πρωτόκολα των σοφών της Σιών».

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς στις εκλογές, σ' αυτές τις εκλογές; Τα χαρακτηριστικά ονόματα των εβραίων υποψηφίων όλων σχεδόν των συνδυασμών; Τα «τεράστια έργα» που δήθεν έχουν επιτελεσθεί ή τις «κοσμοϊστορικές αλλαγές», που δήθεν θα φέρουν οι νέοι πιθανοί εραστές της δημοτικής εξουσίας; Τί να πρωτοθαυμάσει, τους υποψήφιους, που δεν είναι δεξιοί και θα πάρουν τους ψήφους των δεξιών; ή τους αριστερούς, που δεν είναι αριστεροί και θα πάρουν τους ψήφους των αριστερών; Την πολιτική συνέπεια μήπως των πολιτικάντηδων που μέχρι χθες ήταν μαρξιστές, ή σχεδόν μαρξιστές, και σήμερα επαιτούν ψήφους δεξιών για να σωθεί η χώρα από τον μαρξισμό;

Ονόματα δεν αναφέρουμε, τέτοια Τιμή δεν θα κάνουμε σε κανένα τους. Ο κόσμος τους γνωρίζει, τους καλύπτει όμως και γι' αυτό είναι υπεύθυνος με την ένοχη σιωπή του. Απάτη, ψέμμα, στείρα μυαλά, σάπιες ιδέες κατακλύζουν την Πατρίδα απ' άκρη σ' άκρη. Δίλημμα κανένα, κανένας Δίκαιος Αριστείδης για

να αναρωτηθούμε, έστω τουλάχιστον να αναρωτηθούμε αν πρέπει να τον εξορίσουμε.

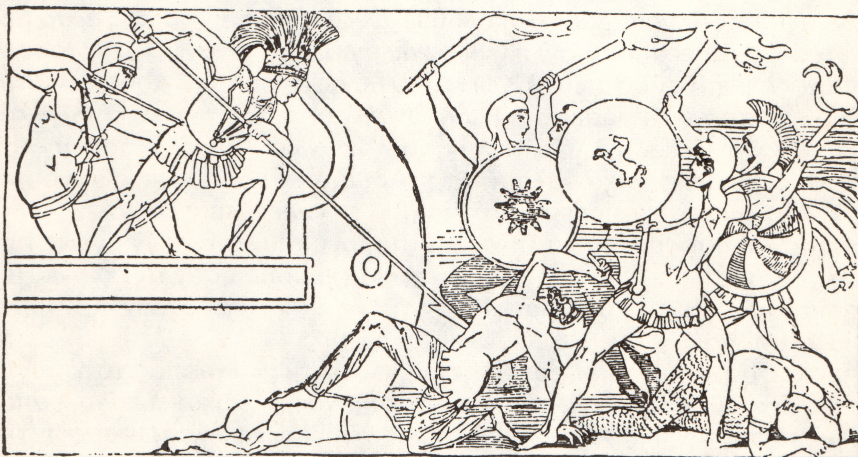
Νοοτροπία παρακμής, οσμή σαπίλας, όχλος Ρωμαϊκού Ιπποδρόμου των τελευταίων χρόνων της Αυτοκρατορίας κατάντησε ο μεγάλος Λαός μας.

Ο ένας είναι λέει καλός γιατί δουλεύει και παίρνει ένα ηλίθιο ύφος πίσω από κάτι σοβαροφανή γυαλιά, ο άλλος λέει είναι δυναμικός γιατί διαθέτει πολλά ξύγκια, σαν δεν ντρεπόμαστε... Ο άλλος είναι άνθρωπος του λαού γιατί άφησε τα κότερα και τη βίλα του και κατέβηκε μια φορά στα τέσσερα χρόνια στην αγορά.

Και ανάμεσα σε όλους αυτούς με όλους αυτούς κάποιοι «εθνικιστές», που κάνουν τα παιχνίδια των μεγάλων ελιγμών και συμπαρατάξεων.

Και ανάμεσα σε όλους αυτούς ΕΜΕΙΣ να βροντοφωνάζουμε όσο μπορούμε, όσο ακουγόμαστε πως οι εκλογές, όλες οι εκλογές είναι μία απάτη. Για μία ακόμη φορά ο Ελληνικός Λαός στις κάλπες, για μία ακόμα φορά θα δηλώσουμε πως είμαστε Αντιδημοκράτες. Γι' αυτό τον λόγο, αυτό το άρθρο αφιερώνεται σε αυτούς που δεν ψήφισαν ποτέ.

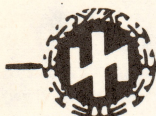
ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

«΄Οταν ένας πολιτισμένος λαός κατά τη διάρκεια του χρόνου αλλάζει τη φυλετική του σύνθεση, τότε αλλάζει και η μορφή και το ύψος του πολιτισμού του. ΄Οταν δε αυτός υποστεί φυλετικώς ισχυρή χειροτέρευση, τότε ο πολιτισμός του οπωσδήποτε θα καταστραφεί».

Dr ERWIN BAUR

Alfred Rosenberg

Από αυτό το τεύχος εισερχόμεθα σε ένα νέο κεφάλαιο, το 4ο του πρώτου μέρους του πρώτου βιβλίου, αυτού του πολυσυζητημένου έργου, το οποίο αποτελεί μία προσπάθεια συνθετικής προσεγγίσεως της ιστορίας της Ευρώπης, ή μάλλον της ιστορίας των Αρίων δημιουργών του ηρωϊκού, ηλιακού και, αλλοίμονο, σήμερα παρηκμασμένου πολιτισμού που θα μπορούσε άφοβα να ονομασθεί ελληνικός είτε φυσικοί φορείς του υπήρξαν οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι ή οι Γερμανοί.

Τα θέματα που πραγματεύεται ο Ρόζεμπεργκ στο κεφάλαιο αυτό είναι: οι Γερμανοί ως δημιουργοί των κρατών της Δύσεως —οι εποικοδομητικές ιδέες του Χ. Σ. Τσάμπερλαιν— η εθνική ιδέα και το χάος των λαών— Βόρειες Άριες φυλές και άλλες φυλές της Ευρώπης— Ρωμαϊκή παγκοσμιότης και Ευρωπαϊκή ιδιαιτερότης — Η αίρεσις ως μαρτυρία χαρακτήρος — Η σημερινή Γαλλία και εκείνη του παρελθόντος — Οι Αλβιγωνοί και οι Βαλντέσιοι — Οι Ουγενότοι ως φορείς μιας γερμανικής βουλήσεως— Μάρτυρες και πολεμιστές. Κολινιύ, Μονμορρανού, Κοντέ — Μεταβολή του γαλλικού χαρακτήρα — Η ταρταρική εισροή στην Ρωσσία — Η γραμμη του πεπρωμένου της Γαλλίας.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Το γεγονός ότι όλα τα Κράτη της Δύσεως και οι δημιουργικές τους αξίες, είχαν παραχθεί από Γερμανούς, ήταν ήδη από καιρό κοινός τρόπος του λέγειν, δίχως όμως, προ του Χ.Σ. Τσάμπερλαιν, να έχουν αντληθεί τα απαραίτητα συμπεράσματα. Επειδή αυτά εμπεριέχουν την αναγνώριση, ότι, με την ολοκληρωτική εξαφάνιση του γερμανικού αυτού αίματος από την Ευρώπη (και επομένως με την ολίγον κατ' ολίγον εξάντληση των δημιουργικών δυνάμεων των τύπων και εθνών που αυτό προξένησε) θα έπρεπε συγχρόνως να δύση ολόκληρη η κουλτούρα της Δύσεως. Η νέα έρευνα της προϊστορίας σε σχέση με την μελέτη των ανθρωπίνων φυλών, που απαρτίζει τα συμπεράσματα του Τσάμπερλαιν, έχει επί πλέον ανακινήση ένα βαθύτερο και οικειότερο τρόπο του αισθάνεσθαι: αυτήν την τρομερή συνειδητοποίηση, ότι ευρισκόμεθα σήμερα προ μιας οριστικής αποφάσεως. Ή, μέσω μιας ανανεώσεως και επιλογής του αρχαιοτάτου αίματος, μαζί με μία ενισχυμένη θέληση για αγώνα, θα ανέλθουμε σε μία εξαγνιστική ισχύ, ή αλλιώς, ακόμη και οι τελευταίες γερμανικο-δυτικές αξίες του πολιτισμού και της κουλτούρας των Κρατών, θα βυθιστούν στην ρυπαρότητα των ανθρωπίνων κυμάτων των μητροπόλεων, θα σακατευτούν στην αποστειρωμένη καυτή άσφαλτο μιας υπανθρωπότητος που έγινε κτηνώδης, ή θα διεισδύσουν ως παθογόνα μικρόβια, υπό μορφήν μπασταρδεμένων μεταναστών, στην Ν. Αμερική, την Κίνα, τις Ολλανδικές Ινδίες, την Αφρική.

Μία άλλη εποικοδομητική ιδέα της κοσμαντιλήψεως του Χ. Σ. Τσάμπερλαιν, φαίνεται σήμερα, κοντά στην όξυνση μιας νέας θεμελιώσεως του κόσμου, μέσω του Γερμανισμού, να έχει αποφασιστική σημασία: το ότι μεταξύ της αρχαίας Ρώμης, που είχε έναν τυπικό άριο χαρακτήρα και της νέας διοργανωμένης γερμανικά Δύσεως, παρεισφρύει μια εποχή, η οποία χαρακτηρίζεται από ξέφρενη φυλετική επιμειξία, δηλαδή μπαστάρδεμα, μέσα από τον στροβιλισμό παντός αρρώστου πράγματος, μέσα από υπερβολικές αισθητικές πανδαισίες, μέσα από υπερβολικές συριακές ψευδοπίστεις, και μέσα από τον πυρετό των ψυχών μιας ολόκληρης γήινης σφαίρας.

Ο Τσάμπερλαιν ωνόμασε αυτήν την περίοδο με μία έκφραση που αποκαλύπτει τον πραγματικό καλλιτέχνη αυτής της ιστορίας: το χάος των λαών. Αυτή η ονομασία μιας καθορισμένης καταστάσεως, όταν δεν αφεθεί να περιορισθεί επακριβώς μέσα στον χρόνο, ούτε μπροστά, ούτε πίσω, έχει γίνει σήμερα γενική συνείδηση ή και φυσική, για όποιον κοιτάζει περισσότερο βαθειά.

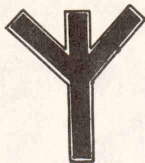
Αυτή η νέα χρονική διαίρεσις, στην θέση της «Αρχαιότητος» και του «Μεσαίωνος», υπήρξε, με την υψηλότερη σημασία της λέξεως, μία από τις μεγαλύτερες ψυχολογικές και βιταλιστικές ανακαλύψεις του 19ου αιώνος, οι οποίες κατέστησαν από τα θεμέλια της ιδικής μας ολοκληρωμένης ιστορικής οπτικής του 20ου αιώνος.

Επομένως, αυτή η αναγνώριση σημαίνει ότι, αν τους Καρακάλλες δεν ακολουθούσαν οι Θεοδέριχοι, «μία αιώνια νύκτα» θα εξαπλωνόταν στην Ευρώπη. Τα ταραγμένα βαρβαρώδη κύματα των μετοίκων από την Ασία, την Αφρική, ολόκληρη την μεσογειακή Λεκάνη και τα αντερείσματα, μετά από συγχυτικές αναταράξεις, θα κατακάθιζαν βαθμιαία, οι αιωνίως κυμαινόμενη ζωή θα είχε βέβαια εξαφανίσει αρκετό άσχημο και σακάτικο, αλλ' όμως θα χανόταν για πάντα η δημιουργική δύναμη μιας συνεχώς γεννώσης νέα πράγματα πολιτισμικής ψυχής, θα χανόταν για πάντα η μεταμορφωτική της Γης μεγαλοφυϊα του άρια προδιατεθειμένου για την αναζήτηση του Σύμπαντος ανθρώπου. Θα συνέχιζε απλώς να φυτοζωή εκείνη η «ανθρωπότης», η οποία σήμερα, όπως σε κάποιο σημείο της μεσημβρινής Ιταλίας, δεν ζει, αλλά συνεχίζει να κακοζωεί θλιβερά, δίχως ζέση σώματος και ψυχής, χωρίς καμμία πραγματική επιθυμία, κατοικώντας στην πιο δουλική και βαθειά μετριότητα πάνω σε μάζες λάβας ή στο μέσον πετρωδών ερήμων.

Συνεπώς: αν ακόμη σήμερα, σχεδόν 2000 χρόνια μετά την είσοδο στην σκηνή των Γερμανών, λειτουργούν σε κάποια μέρη εθνικοί πολιτισμοί, δημιουργική δύναμη και ένθερμο πνεύμα πρωτοβουλίας, αυτές οι δυνάμεις, ακόμη και αν και για οποιοδήποτε λόγο και αν χρειάσθηκε να αλληλοκτυπηθούν, χρεωστούν την ύπαρξή τους αποκλειστικά και μόνο στο νέο κύμα αρίου - βορείου αίματος, η οποία εκάλυψε και εγονιμοποίησε τα πάντα περνώντας με τα θυελλώδη κύματά του όλη την Ευρώπη, βρέχοντας τα πόδια του Καυκάσου, για να ξεχυθεί πέραν των Ηρακλείων στηλών και να σβήση μονάχα στις ερήμους της Β. Αφρικής.

Θεωρούμενη σε γενικές γραμμές, η ιστορία της Ευρώπης συνίσταται στην πάλη ανάμεσα σ' εκείνην την νέα ανθρωπότητα και στις μάζες των εκατομμυρίων ανθρώπων που έφθασαν ως τον Ρήνο και τον Δούναβι, δηλαδή στο χάος των ρωμανικών λαών. Αυτό το σκοτεινό κύμα έφερε στην επιφάνεια του θαυμαστές αξίες, παρείχε ηδονές που διήγειραν τα νεύρα. Τα νερά του εδιηγούντο μία περασμένη, αλλά κάποτε παντοδύναμη, παγκόσμια αυτοκρατορία και για μία παγκόσμια θρησκεία που θα έλυνε όλα τα προβλήματα. Μεγάλα τμήματα αρίου - βορείου αίματος αδιάφορου για τον εαυτό του ή ανόητα κατασπαταλημένου, παραδόθηκαν στα σαγηνευτικά θέλγητρα, έγιναν τα ίδια φορείς μιας αρχαίας ρωμαϊκής μεγαλοπρεπείας κατά το ήμισυ φανταστικής, ξιφούλκησαν συχνότατα σε όλον τον κόσμο στην υπηρεσία μιας ψευδαισθήσεως και έγιναν αντί για κύριοι με κληρονομιά, όπως είχαν γεννηθεί, απλοί κληρονόμοι. Έτσι, μέχρι τον Μαρτίνο Λούθηρο, η πάλη ανάμεσα στον Γερμανισμό και το χάος των λαών παρίσταται ως μία πάλη μεταξύ ενός ηρωισμού εξηρτημένου από την φυσική τάξη και μιας ηρωικότητος στην υπηρεσία φανταστικών κατασκευασμάτων ξένων προς την φύση τους όπου, όχι σπάνια, συγκρούονται φορείς του ιδίου αίματος, προς χάριν των αξιών των αιωνίων αντιπάλων τους.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

Κύριο γνώρισμα αυτών των κοινωνιών (και βασικό όπλο των επωφελουμένων και προκαλούντων αυτή την κατάσταση) είναι ο ισοπεδωτισμός μεταξύ των μορφών και των ιδεών.

Ο ισοπεδωτισμός, ξεκινά από τις «ελαφρές και διπλωματικές μορφές κινήσεως» όπως είναι η εκλαϊκευση τεχνών και επιστημών και καταλήγει στις πιο εξωτερικευμένες μορφές σχέσεων, όπως είναι τα συστήματα διακυβερνήσεως των άτυχων συγχρόνων μας.

Η εξίσωση και προσαγωγή σε κοινό παρονομαστή των μονάδων, άμεσο επακόλουθο των «δημοκρατικών» (δυτικών και ανατολικών) συλλήψεων, ισοδυναμεί με την κάθοδο των ανώτερων ποιοτήτων (qualities), στο επίπεδο των κατωτέρων, μιας και οι τελευταίες δεν δύνανται να «ανέλθουν».

Αυτό, ισχύει τόσο στην πνευματική[1], όσο και στην υλική[2] βαθμίδα.

(1) Εύκολα αποδεικνύεται το παράλογο της συνεχούς διαδόσεως γνώσεων σε όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους με μορφές και μεθόδους αρκετά ομοιάζουσες αλλήλων.

Η σύγχρονη παιδεία, σπάζοντας τα σύνορα της προσωπικότητας, είναι ο βασικώτερος δημιουργός του μαζανθρώπου, και πρώτος συντελεστής της επερχόμενης ρήξεως, ανάμεσα στην σημερινή κοινωνία, και τα δημιουργήματά της.

Η παράδοση, που δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΗΣ ΥΓΙΟΥΣ ΑΛΥΣΣΟΥ, έχει ολοκληρωτικά εκτοπισθεί μιάς και δεν υπάρχει υγιής άλλυσσος αφ' ενός, η δε παράδοση, αποτελεί το μέγιστο εμπόδιο του κρυφού κινητήρα της ισοπεδώσεως αφ' ετέρου.

Η σημερινή, «πρακτική» γνώση, δεν έχει να επιδείξει καμμία γνώση με την αληθινή έννοια της λέξεως. Αν παραβλέψουμε την ασημότητα και το ατελέσφορό της, εκείνο που την καθιστά μολυσματική και θανατηφόρο, είναι το ότι θεωρεί τον εαυτό της σαν κάτι που δεν είναι, το πως αρνείται την ύπαρξη καθενός είδους ανωτέρου αυτής, το πως καταπνίγει όλες τις δυνατότητες που οδηγούν τον άνθρωπο σε υψηλότερο επίπεδο.

Θα έλεγε (και ο πιο αφελής ακόμη) πως επινοήθηκε αποκλειστικά για αυτόν τον σκοπό, διότι η «ομοιομορφία» που προσελκύει τα μετά το 1945 μοντέλλα, συνεπάγεται την απέχθεια προς το κάθετί που ανήκει σε ανώτερη σφαίρα.

Το πιο φοβερό όμως είναι, πως αυτοί, φθάνουν στο σημείο, να κρίνουν, να δοκιμάζουν και να απορρίπτουν ή να αποδεχθούν εν μέρει την παράδοση, με βάση την σύγχρονη «εξωτερική» και «εξωτεριστική» γνώση.

Οι χαρακτηριστικότεροι από αυτούς, φθάνουν στο σημείο να πουν, πως, δεν υπάρχει λόγος «τηρήσεως ορίων», μιας και έχουν εξυψωθεί οι άνθρωποι πνευματικά, ώστε να μπορούν να εισέλθουν στον χώρο της ολοκληρωτικής γνώσεως... Τί πιο φυσικό μάλιστα, αφού οι ισχυριζόμενοι αυτά τα πράγματα, είναι και μέλη ταγμάτων, αυτοτιτλοφορουμένων ως «τηρητών της γνώσεως», τα οποία και, κατά κύριον λόγο, άμεσα και έμμεσα οδήγησαν τον κόσμο στην σημερινή του κατάσταση. Είναι ήδη αρκούντως σύνηθες, πολλοί από αυτούς, «εντός των πυλών» να πραγματοποιούν μυήσεις της διδασκαλίας, ενώ «εκτός των πυλών» να διαπρέπουν αρθρογραφούντες ή εκδίδοντες φυλλάδες νεοελληνικού τύπου.

(2) Η σημερινή κοινωνία, αγωνιωδώς επιζητά να εξισώσει τον μαύρο με τον λευκό, χρησιμοποιώντας βέβαια την πλάγια οδό. Δεδομένου ότι ούτε και το παραμικρό επέτυχε, αρκείται στην διατήρηση του κλίματος αμφισβητήσεως για την υπεροχή της μιας φυλής απέναντι στην άλλη... Μια απόπειρα βιασμού της φύσης, αντάξια των εμπνευστών της.

Το ανακάτωμα των φυλών είναι το επόμενο βήμα, και ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Η σύγχρονη Αμερικανική κοινωνία, αποτελεί σαν υπόδειγμα, την μεγαλύτερη καταισχύνη της ανθρώπινης ιστορίας: για την στελέχωσή της, για τα «ιδανικά» της, για τους σκοπούς της και για τις μεθόδους που ακολουθεί.

Στον εικονικό και απαραίτητο για την συντήρηση της ψευτοπόλωσης και χαύνωσης των ηλιθίων αντίποδα, η Σοβιετική Ένωση που άγνωστον για πόσο ακόμα θα ψάχνει για προσχήματα ιδεολογικά.

Η σημερινή κοινωνία αγωνιωδώς προσπαθεί να επιβάλει την έννοια της ισότητας μεταξύ ανίσων φυλών, της αδελφότητος μεταξύ πατροπαραδότων αντιπάλων, της δικαιοσύνης στα θύματα των πραιτώρων της ειρήνης, η οποία είναι αδύνατον να υπάρξει ως φυσικόν ατόπημα.

Η σημερινή κοινωνία —κοινωνία του χρυσού μόσχου— δεν πείθει κανένα για την γνησιότητά της.

Ποιά είναι τότε η γέφυρα μεταξύ των δύο κόσμων που περιγράψαμε;

Γέφυρα δεν υπάρχει.

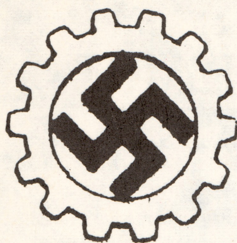
Η μόνη λύση είναι ο πόλεμος. Αυτό άλλωστε είναι κάτι το οποίο και έγινε. Σήμερα όμως, τί γίνεται;

Πάνω απ' όλα, απαιτείται προσεκτική και συνεχής μελέτη του σημερινού συστήματος που διοικεί τον κόσμο, και τέλεια εκμάθηση των μηχανισμών κινήσεώς του. Επιβάλλεται παράλληλα, η μη συμμετοχή σε εκδηλώσεις και σχήματα που χρησιμοποιούνται για την διατήρηση της εξουσίας και έλεγχο της κοινωνίας (μορφές διασκεδάσεως, ορισμένοι κύκλοι τέχνης, πολιτικές κ.λπ. ομάδες) και ο αδιάλλειπτος παραλληλισμός των δύο αυτών κόσμων.

Συναγωνιστές!

Παραμείνετε καθαροί και συγκεντρωμένοι, με ακέραια την πίστη σας! Το τέρας θα πεθάνει.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Κατωτέρω, επιχειρείται μια συστηματική αναφορά στις θεμελιώδεις ιδεολογικές θέσεις της κινήσεώς μας, όπως αυτές προκύπτουν από την Ιδεολογική Διακήρυξη. Οι θέσεις αυτές εκτίθενται κατά τρόπο απλό, σαφή και λιτό, είναι δε ταξινομημένες δεόντως ώστε να αντιπαρατίθενται στις θέσεις των αντιπάλων μας, συνιστώντας όχι απλώς ένα αντίλογο, αλλά μια ολοκληρωμένη ιδεολογική και πολιτική θεωρία και ταυτόχρονα τις Αρχές ενός Τρόπου Ζωής. Επί πλέον, με σκοπό την εμπέδωση της ιδεολογίας, παρατίθενται επεξηγήσεις, κρίσεις και σχόλια επί των θέσεων αυτών, τίθενται ερωτηματικά και δίδονται απαντήσεις.

Φιλοδοξούμε, η σύνοψη αυτή να γίνει ένα όπλο καθημερινής χρήσεως στα χέρια των αναγνωστών μας στη μεγάλη μάχη που διεξάγουμε υπέρ του πολιτισμού και εναντίον των ιουδαίων, δημοκρατών και μπολσεβίκων καταλυτών του.

I

Στο 1ο κεφάλαιο της Ι.Δ. υπό τον τίτλο «Η μεταπολεμική Ευρώπη υπό την κατοχή των υπερδυνάμεων», αναπτύσσεται ο Πολιτικός Μύθος του εθνικοσοσιαλισμού σήμερα και γίνεται μία ευρεία αναθεώρηση*.

1. Η Ευρώπη είναι η Γη της πολιτιστικής δημιουργίας του Αρίου Ανθρώπου. Είναι η Γη όπου ανδρώθηκε και άκμασε ο κατ' εξοχήν Πολιτισμός της Ανθρωπότητας, ο Άριος Πολιτισμός, από την Αρχαία Ελληνική εποχή, ως τις μέρες μας. Όμως, η γη αυτή βρίσκεται μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ή ορθότερα τελευταίο εμφύλιο Ευρωπαϊκό Πόλεμο, υπό πολιτική, κοινωνική και οικονομική κατοχή. Δυνάστες της, οι δύο υπερδυνάμεις, νικήτριες εκείνου του πολέμου, οι ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Τα συμφέροντα των δύο υπερδυνάμεων που εντείνουν τον πολιτικό τους ανταγωνισμό μέσα στην Ευρώπη, τα εκπροσωπούν οι τοποτηρητές τους: Οι αστικές δημοκρατίες της Δυτικής Ευρώπης, που είναι υποχείρια των Αμερικανών και οι σοσιαλιστικές δικτατορίες της Ανατολικής Ευρώπης, που είναι υποτελείς των Σοβιετικών.

Οι υπερδυνάμεις υποδαυλίζουν και συντηρούν τη διαίρεση των Ευρωπαϊκών Λαών, αλλά και τον κατακερματισμό των λαϊκών δυνάμεων σε κάθε ευρωπαϊκό έθνος, ευνοώντας τη φθοροποιό διαμάχη των κομμάτων στη Δύση ή τη στυγνή επιβολή της δικτατορικής εξουσίας στην Ανατολή. Ο πιο ανήθικος όμως και υποκριτικός ελιγμός της τακτικής των υπερδυνάμεων είναι η επιμελής συντήρηση του ψεύδους περί της δήθεν ιδεολογικής και πολιτικής τους αντιπαραθέσεως. Αυτοί οι λαμπροί φίλοι και συνέταιροι του τελευταίου πολέμου, που διεμοίρασαν την εξαντλημένη Ευρώπη, ώστε να τη νέμονται κατά τα συμφέροντά τους, παρουσιάζονται σήμερα ως δήθεν εχθροί. Έτσι επενδύουν με σκοπιμότητα το δυναμισμό των Ευρωπαίων στη δική τους «διαμάχη», ώστε να τους αποπροσανατολίζουν και να διαιωνίζουν ανενόχλητοι τη δική τους κυριαρχία.

Δυστυχώς οι Ευρωπαίου έγιναν θύματα αυτού του αποκρουστικού πολιτικού παιγνιδιού. Έτσι, οι φορείς της εξουσίας και της πολιτικής ζωής στις ευρωπαϊκές χώρες, δηλαδή τα κόμματα, αναλίσκονται σε αγώνες για την υπεράσπιση των ιδεολογικών αρχών και των συμφερόντων του ενός δυνάστη εναντίον του άλλου, αντί να συνενώσουν τις δυνάμεις τους στον κοινό αγώνα που σκοπεύει στην εκδίωξή τους από τη Γη της πολιτιστικής μας δημιουργίας.

---

* Της σύγχρονης ιστορίας υπό εθνικοσοσιαλιστική σκοπιά.

Σ᾽ αυτή την ανάπτυξη είναι δυνατό να αντιπαρατεθούν από τους αντιπάλους μας διάφορες απόψεις όπως οι κατωτέρω.

1. Η Ευρώπη δεν βρίσκεται υπό πολιτική κατοχή αλλά υπό ισότιμη σχέση πολιτικής και στρατιωτικής συμμαχίας και στενής οικονομικής συνεργασίας με τη μια ή την άλλη υπερδύναμη.

2. Οι Αστικές Δημοκρατίες και ο πλουραλισμός ή τα σοσιαλιστικά καθεστώτα, δεν είναι καθ᾽ εαυτές υπεύθυνες ως πολιτειακές τάξεις για την εξάρτηση της Ευρώπης από τις υπερδυνάμεις. Υποτελείς στις υπερδυνάμεις είναι μόνο οι εκπρόσωποι ορισμένων οικονομικών συμφερόντων και ορισμένα πολιτικά κόμματα κακοί λειτουργοί και διαχειριστές της εξουσίας, από τους οποίους έκαστος Ευρωπαϊκός Λαός ωφείλει να απαλλαγεί.

3. Υπάρχει η Δημοκρατική ΕΟΚ η οποία κατατείνει στην ενοποίηση της Ευρώπης και υπερασπίζεται την πολιτική αυτονομία και αυτοτέλειά της έναντι των υπερδυνάμεων.

4. Οι δύο υπερδυνάμεις κάθε άλλο παρά φίλοι και συνεταίροι είναι ο δε ανταγωνισμός τους είναι αληθινός. Είναι αντίπαλοι διότι τα καθεστώτα τους αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικούς τρόπους ζωής με διαμετρικά αντίθετες ιδεολογίες και αντιμαχόμενα συμφέροντα.

Η επιχειρηματολογία αυτή ανατρέπεται πολύ εύκολα από ένα οξυδερκή παρατηρητή, ο οποίος διερευνά τα πολιτικά γεγονότα του καιρού μας με καθαρή ιστορική συνείδηση. Αλλά ας πάρουμε τους ισχυρισμούς με τη σειρά.

1. Ένας λαός είναι μέλος μιας ισότιμης στρατιωτικής και πολιτικής συμμαχίας, όταν έχει επιλέξει ελεύθερα και αυτόβουλα τους συμμάχους του. Πολύ δε περισσότερο προκειμένου για την Ευρωπαϊκή ομοεθνία, που έχει μια αδιαμφισβήτητη πολιτιστική ενότητα, η προοπτική της πολιτικής της ενότητας ήταν η μόνη ιστορικά αποδεκτή επιλογή. Όμως η Ευρώπη είναι σήμερα ανεπανόρθωτα διχασμένη. Γιατί οι λαοί της δεν αφέθηκαν να επιλέξουν από κοινού το δρόμο των πολιτιστικών τους πεπρωμένων, ανευρίσκοντας τους φυσικούς συμμάχους τους στην πολιτική τους πρακτική όπως οι Άραβες και η Ιαπωνία. Αλλά υπέστησαν μετά τον πόλεμο την άνευ όρων επιβολή της πολιτικής βουλήσεως των νικητριών υπερδυνάμεων. Αυτές διαίρεσαν σε δυο σφαίρες επιρροής την Ευρώπη και την αγγίστρωσαν στο άρμα των πολιτικών και οικονομικών τους συμφερόντων, όπου παραμένει προσδεμένη μέχρι σήμερα. Έτσι, ανέδειξαν μεταπολεμικές κυβερνήσεις σε κάθε χώρα, που σπανίως υπήρξαν κάτι περισσότερο από απλοί διαχειριστές της εξουσίας που τους παραχωρήθηκε και φερέφωνα των πατρώνων τους. Ο ανελέητος, όσο και αποτρόπαιος αυτός διχασμός των Ευρωπαϊκών λαών, είναι το ίδιο καταφανής και σε κάθε μία χώρα της Ευρώπης ξεχωριστά. Αυτό το αποδεικνύει ο κατακερματισμός και η διασπορά των λαϊκών δυνάμεων σε πολιτικά κόμματα που ουσιαστικά είναι υπερασπιστές της πολιτικής της μιας ή της άλλης υπερδύναμης. Τέλος, η κυριαρχία των οικονομικών συμφερόντων των υπερδυνάμεων στην οικονομική ζωή των δυναστευομένων Ευρωπαϊκών Λαών τόσο της Δύσεως, όσο και της Ανατολής είναι συντριπτική και κάθε σκέψη για ανεξάρτητη ή αυτάρκη οικονομική ανάπτυξη θεωρείται αδιανόητη.

Η εξάρτηση από τις υπερδυνάμεις έφερε τον Ευρωπαϊκό διχασμό. Δεν μπορούμε λοιπόν να μιλούμε για «ισότιμη συμμετοχή σε συμμαχίες» όταν οι συμμαχίες αυτές κατατάσσουν τους Ευρωπαϊκούς Λαούς, που έχουν κοινές πολιτιστικές καταβολές και κοινές πολιτικές και οικονομικές επιδιώξεις, σε αντίπαλα στρατόπεδα και συνασπισμούς υπό την ηγεσία των υπερδυνάμεων. Δεν μπορούμε να μιλούμε για συμμαχίες, όταν στο μεγαλύτερο Ευρωπαϊκό Λαό, το Γερμανικό έχει επιβληθεί de facto διχοτόμηση από τις υπερδυνάμεις αλλά και πλήρης στρατιωτική κατοχή. Τόσο οι απροκάλυπτες στρατιωτικές επεμβάσεις της ΕΣΣΔ στις ανατολικές χώρες, που έπνιξαν στο αίμα τις λαϊκές εξεγέρσεις, όσο και οι εξ ίσου ανήθικες έμμεσες επεμβάσεις με πολιτικές πιέσεις, οικονομικούς εκβιασμούς ή έλεγχο των κοινωνικών δομών, των ΗΠΑ στις δυτικές χώρες, το αποδεικνύουν περίτρανα. Το αποδεινύει περίτρανα η τραγωδία της Γερμανίας, η αμερικανόδουλη πολιτική της Αγγλίας και της Γαλλίας, όπως και η σοβιετόδουλη της Πολωνίας και Ουγγαρίας. Η Ευρώπη είναι μια Γη υπό πολιτική κατοχή. Χρέος μας να την ελευθερώσουμε.

2. Η απάντηση παρουσιάζει δύο σκέλη.

Σ' ό,τι αφορά τα σοσιαλιστικά καθεστώτα Ανατολικού τύπου είναι προφανές ότι έχουμε να κάνουμε με δικτατορίες των οποίων η ιθύνουσα επικεφαλής ομάδα, δηλαδή το κόμμα, είναι υποτελής στην ΕΣΣΔ, η δε κυβέρνηση είναι κατ' ευθείαν διορισμένη από τη Μόσχα. Τα καθεστώτα στις ανατολικές χώρες δεν έχουν θεωρητικές και ιδεολογικές καταβολές. Είναι απλές δικτατορίες - δορυφόροι. Ο θεωρητικός και ιδεολογικός μανδύας τους είναι εισαγόμενος απο την ΕΣΣΔ, η οποία ρυθμίζει και τη «μαρξιστική χροιά» των καθεστώτων αυτών, ώστε να είναι σύμφωνη με τα κελεύσματά της. 'Αλλωστε, ακόμη και σήμερα οι ιθύνοντες των Ανατολικών δικτατοριών, είναι πάλαι ποτέ επιφανείς προδότες της Ευρωπαϊκής Ιδέας από τον καιρό του πολέμου, που αυτομόλησαν στον μπολσεβικισμό και έκτοτε τον υπηρετούν πιστά. Συνεπώς, δεν μπορεί να γίνει διαχωρισμός πολιτειακής τάξεως και κακών λειτουργών της εξουσίας διότι εκεί, αυτά τα δύο ταυτίζονται απόλυτα.

Σ' ό,τι αφορά τις Δυτικές Δημοκρατίες, η απάντηση είναι το ίδιο εύκολη. Οι φανατικοί θιασώτες της πολιτικής Δημοκρατίας, που αναγορεύουν το αγαπημένο τους πολίτευμα στο κάλλιστο των πολιτευμάτων διαπράττουν μέσα στον υπερβολικό ενθουσιασμό τους ένα πολύ σοβαρό σφάλμα. Διαχωρίζουν την Πολιτική Δημοκρατία και τον πλουραλισμό, δηλαδή την «πολυφωνία» όπως την ονομάζουν, ως θεωρητική σύλληψη, από την πρακτική της εφαρμογής. Η Πολιτική Δημοκρατία καταντά ιδεολόγημα, αφηρημένο σχήμα και λόγος κενός, αν δεν συνδεθεί με τον πρότυπο ζωής τον οποίο εισάγει μέσα στο ιστορικό και κοινωνικό πεδίο. 'Ετσι, η Δημοκρατία Δυτικού τύπου, πραγματοποιείται, στην πράξη, μέσω της κοινωνικής της διαστάσεως, που είναι ο κοινωνικός και ατομικός φιλελευθερισμός και ο καταναλωτισμός· μέσω του οικονομικού της συστήματος, που είναι ο καπιταλισμός, ο χρηματισμός και η κερδοσκοπία· μέσω της πολιτικής της τάξεως, που είναι η αρχή της πλειοψηφίας δηλαδή η κυρίαρχη επιβολή της ανερμάτιστης ευμετάβλητης ιδιοτελούς θελήσεως ενός ιστορικά αδιάφορου πλήθους στην πολιτική ζωή του έθνους· μέσω τέλους, της ιστορικής της προοπτικής, που είναι η αδιαφορία και η συστηματική υποτίμηση των παραδοσιακών αξιών και πολιτιστικών καταβολών της λαϊκής κοινότητας και η προβολή ενός ατομικιστικού και ωφελιμιστικού τρόπου ζωής, στον οποίο δεσπόζει το Οικονομικό Δόγμα, η αντίληψη δηλαδή ότι όλες οι αξίες εκπορεύονται και ανάγονται στις οικονομικές σχέσεις και μεγέθη.

Για μας τους εθνικοσοσιαλιστές, η Πολιτική Δημοκρατία όπως και κάθε άλλο πολιτειακό καθεστώς, δεν είναι απόλυτη αξία*. Και επειδή η πρακτική ζωή που η Δημοκρατία οικοδομεί μέσα στο σύγχρονο κοινωνικό και ιστορικό στίβο όπως ακριβώς ανωτέρω περιγράφηκε**, η Δημοκρατία φθείρει και αμβλύνει τις δημιουργικές δυνάμεις των Ευρωπαϊκών Λαών, αντί να τις οξύνει και να τις αντριεύει δημιουργώντας μια ενιαία βούληση, που θα πολεμήσει το δυνάστη, όπως απαιτούν οι καιροί. Γι' αυτό, εμείς, απορρίπτουμε το ίδιο το δημοκρατικό πρότυπο και όχι κάποιους λειτουργούς του. 'Αλλωστε η Πολιτική Δημοκρατία είναι το καθεστώς που επέλεξε ο ένας δυνάστης, οι ΗΠΑ και το επέβαλε στη Δυτική Ευρώπη, ακριβώς γιατί ευνοεί τη διαιώνιση της κυριαρχίας του. Το πρόβλημα δεν είναι αν η Δημοκρατία είναι καλή ή ικανή, αφού δεν έχει απόλυτη αξία. Το ζήτημα δεν είναι αν η Δημοκρατία ως τρόπος ζωής συμβάλλει ή όχι στην πραγματοποίηση του ύπατου ιστορικού σκοπού κάθε εποχής σήμερα και πάντα, σκοπού που οφείλει να είναι σύμφωνος με το πολιτιστικό πεπρωμένο των Λαών μας. Δια μας τους Εθνικοσοσιαλιστές η Δημοκρατία δεν είχε και δεν έχει αυτή την ικανότητα, γιατί δεν καλλιεργεί τις πολιτιστικές αξίες και αρετές, γιατί δεν προσφέρει ιστορική δικαίωση στη Λαϊκή Κοινότητα. Ιδιαίτερα σήμερα που στην τόσο κρίσιμη καμπή του πολιτισμού μας, απαιτείται αγώνας ανελέητος εναντίον των δυναστών και καταλυτών του. Υπόλογοι λοιπόν για την υποτέλειά τους στις υπερδυνάμεις δεν είναι κάποιες

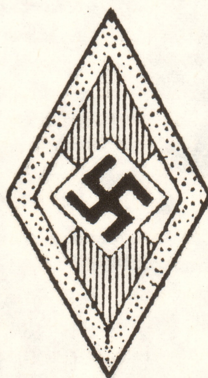
* 'Ετσι κρίνουμε αυτό το πολίτευμα σε σημείο αναφοράς το ιστορικό και πολιτιστικό μας πεπρωμένο. Συντασσόμαστε μαζί του μόνο αν υπηρετεί θετικά το πεπρωμένο αυτό, αλλιώς το αρνούμαστε κατηγορηματικά.

** Είναι στερημένη από ένα υπέρτερο ιδανικό που να υπερβαίνει το πεπρωμένο του κάθε ατόμου - μέλους της κοινωνίας και να τη συνενώνει σε κοινή ιστορική προοπτική.

πολιτικές δυνάμεις, κάποιοι λειτουργοί ή εκπρόσωποι συμφερόντων. Υπόλογοι είναι όλο το πλέγμα των αξιών που η Πολιτική Δημοκρατία προβάλλει και υπερασπίζεται και αυτό ακριβώς το πλέγμα αξιών πολεμούμε.

3. Η Δημοκρατική ΕΟΚ δεν είναι η Πολιτική ΄Ενωση των Λαών της Ευρώπης. Είναι συνασπισμός οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων των ολιγαρχιών, που νέμονται την εξουσία στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, προς όφελος και χάριν της πολιτικής κυριαρχίας των ΗΠΑ. Την άποψη περί ύπαρξης πολιτικής ανεξαρτησίας της ΕΟΚ έναντι των ΗΠΑ και ένας πολιτικά ηλίθιος θα δίσταζε να την υποστηρίξει. ΄Αλλωστε, από τη ΕΟΚ απουσιάζει το έτερο δυναστευόμενο σκέλος, η Ανατολική, αλλά και αρκετές ουδέτερες ευρωπαϊκές χώρες. Τέλος και μόνη η Δημοκρατική φύση της ΕΟΚ, αποκλείει σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν προηγουμένως, οποιαδήποτε τάση ανεξαρτησίας, πολιτικής αυτοδυναμίας και αυτοτέλειας, ακόμη και οικονομικής αυτάρκειας. Από τη Δημοκρατική ΕΟΚ απουσιάζει οποιαδήποτε καλλιέργεια Ευρωπαϊκής Συνείδησης. ΄Εσχατη απόδειξη οι διαπραγματεύσεις για την είσοδο της Τουρκίας, επειδή έτσι υπαγορεύουν οι ανάγκες της αμερικανικής πολιτικής και των τοποτηρητών της.

4. Οι κοινές ιδεολογικές καταβολές των συστημάτων που σήμερα δεσπόζουν σε Δύση και Ανατολή, δηλαδή του καπιταλισμού και του μαρξισμού - σοσιαλισμού καταδεικνύονται σε επόμενα κεφάλαια της Διακηρύξεως, όπου και θα σχολιασθούν. Η ανομολόγητη όμως συμφωνία με βάση την οποία ΗΠΑ και ΕΣΣΔ κρατούν δέσμια τη μεταπολεμική Ευρώπη, προβάλλει ανάγλυφη από την εις βάθος διερεύνηση της πολιτικής των υπερδυνάμεων. Από την εποχή της Γιάλτας, δεν υπήρξε πολιτική ή στρατιωτική επέμβαση μιας των υπερδυνάμεων σε χώρα δορυφόρο της δίχως να είναι εκ των προτέρων εξασφαλισμένη η ανοχή της άλλης, ώστε να διατηρείται ανέπαφη η ισορροπία των επιρροών. Ακόμη σε περιόδους οικονομικών κρίσεων που έπληξαν την ΕΣΣΔ, ήταν το Δυτικό Τραπεζικό κεφάλαιο που ελέγχεται από τις ΗΠΑ, καθώς και οι πάσης φύσεως δυτικές παροχές εκείνες που στήριξαν τη σοβιετική οικονομία. Ωστόσο και αν ακόμα οι σχέσεις των υπερδυνάμεων σήμερα είναι σχέσεις λυκοφιλίας, δηλαδή υπαγορεύονται απλώς από την υφισταμένη ισορροπία τρόμου που επέβαλαν οι ιλιγγιώδεις εξοπλισμοί, πάλι το καθετώς της καταδυναστευόμενης Ευρώπης παραμένει αναλλοίωτο. Οι υπερδυνάμεις, χάριν της διασφαλίσεως και επεκτάσεως της κυριαρχίας τους, παίζουν το πολιτικό τους παιγνίδι πάνω στη σκυφτή της ράχη.

Σε Μας ανήκει η ικανοποιήσις
της υπομονής,
ότι δεν γονατίσαμε στο χρόνο!
Leon Degrelle

Julius Evola

Η ΝΕΓΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μάθαμε πρόσφατα από τις εφημερίδες, ότι σύμφωνα με ωρισμένους υπολογισμούς, το ήμισυ του Νεοϋορκέζικου πληθυσμού του Μανχάτταν θα είναι από το 1970 μαύροι και ότι στα πέντε διαμερίσματα που συνθέτουν την πόλη της Ν. Υόρκης, το 28% των κατοίκων θα είναι έγχρωμοι. Παρόμοιες προβλέψεις μπορούν να γίνουν για άλλες πόλεις και περιοχές των Η.Π.Α. Βρισκόμαστε προ μιας νεγροποιήσεως, μιας επιμειξίας και μιας οπισθοχωρήσεως της λευκής φυλής μπροστά σε κατώτερες, με μεγαλύτερη γονιμότητα φυλές.

Φυσικά, από δημοκρατικής απόψεως, ουδέν τον κακόν σ' όλα αυτά, τουναντίον. Γνωρίζουμε τον ζήλο και το ασυμβίβαστον των αμερικανών συνενόχων της «φυλετικής πανενσωματώσεως», η οποία δεν μπορεί παρά να ενισχύει το φαινόμενο. Άλλωστε, αυτοί οι τελευταίοι δεν αρκούνται απλώς να κηρύττουν την τέλεια φυλετική ανάμιξη, να επιθυμούν ελεύθερη πρόσβαση των Μαύρων σε οποιαδήποτε δημόσια ή πολιτική θέση (τόσο που μπορούμε να περιμένουμε να δούμε μια μέρα νέγρο πρόεδρο των ΗΠΑ).

Δεν βλέπουν ακόμη και τίποτε το ανάρμοστο στην ανάμιξη του αίματος των Μαύρων με εκείνο του δικού τους λαού της λευκής φυλής. Τυπικό παράδειγμα της προπαγάνδας τους το δράμα με τίτλο «ΤΟΣΟ ΒΑΘΕΙΕΣ ΟΙ ΡΙΖΕΣ» (ενν. της φυλετικής «προκαταλήψεως»), που το ιταλικό ραδιόφωνο θεώρησε καλό να μας μεταδώσει πολλές φορές.

Γνωρίζουμε ότι οι «integrationists» (οι οπαδοί της φυλετικής πανενσωματώσεως, πανσπερμίας), οι οποίοι αντλούν τα συμπεράσματά τους, τα τόσο λογικά, όσο και πεπλανημένα, από το δόγμα της εξισωτικής δημοκρατίας, είναι υπέρμαχοι, αν και μιλούν για «ελευθερία» επ' ευκαιρία των πάντων και οιουδήποτε, ενός συστήματος πραγματικού καταναγκασμού[1]. Σ' αυτούς αντιτίθενται ακόμη, ιδίως στις πολιτείες του νότου, ωρισμένες ομάδες που αγωνίζονται εναντίον της προωθήσεως της μαύρης φυλής και της «νεγροποιήσεως» της χώρας των. Όμως αυτές οι ομάδες δεν έχουν συνείδηση της εκτάσεως του φαινομένου, του οποίου δεν αντιλαμβάνονται παρά τις υλικότερες και πιο απτές όψεις. Δεν βλέπουν ότι η Αμερική δεν είναι απλώς «νεγροποιημένη» στο δημογραφικό και φυλετικό πεδίο, αλλά επίσης και πρωτίστως στο πεδίο της καλλιέργειας, της συμπεριφοράς, των γούστων, ακόμη και όταν δεν ευρισκόμεθα μπροστά στην ίδια την επιμειξία.

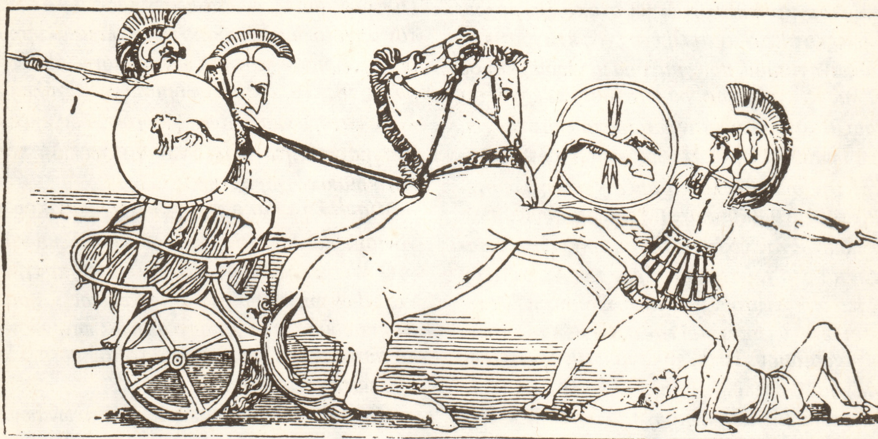
Για να ερμηνεύσουν τις ΗΠΑ, τις συνέκριναν, εύλογα, με μία χοάνη. Η Αμερική είναι πράγματι μία από τις περιπτώσεις όπου, από μία απιθάνως ετερογενή πρώτη ύλη, γεννήθηκε ένας τύπος ανθρώπου, του οποίου τα χαρακτηριστικά είναι, κατά μέγα μέρος, ομοιόμορφα και σταθερά. Άνθρωποι από τελείως διαφορετικούς λαούς δέχονται, εγκαθιστάμενοι στην Αμερική, το ίδιο «αποτύπωμα». Σχεδόν πάντοτε, μετά από δύο γενεές, χάνουν τα αρχικά τους χαρακτηριστικά και αναπαράγουν έναν αρκετά ομοιόμορφο τύπο, όσον αφορά την νοοτροπία, την ευαισθησία και τους τρόπους συμπεριφοράς: ακριβώς τον αμερικάνικο τύπο.

Όμως, σ' αυτήν ακριβώς την περίπτωση, θεωρίες όπως εκείνες που διεμόρφωσαν οι Frobenius και Spengler— ότι θα υπήρχε στενή σχέση μεταξύ των μορφών ενός πολιτισμού και ενός είδους «ψυχής» συνδεδεμένης με το φυσικό περιβάλλον, το «τοπίο» και τον αρχικό πληθυσμό— δεν φαίνονται προσήκουσες. Αν ήταν έτσι, στην Αμερική το στοιχείο που συνίστατο στους Ινδιάνους, τους ερυθροδέρμους, έπρεπε να είχε παίξει σημαντικό ρόλο. Οι ερυθρόδερμοι ήσαν μία φυλή υπερήφανη που είχε στυλ, αξιοπρέπεια, ευαισθησία και θρησκευτικότητα. Δεν είναι άνευ λόγου που ένας παραδοσιακός συγγραφέας, ο Φρίτγιοφ Σουόν, μίλησε για την παρουσία σ' αυτούς ενός «ηλιακού και αετίσιου» στοιχείου. Και δεν διστάζουμε να ισχυρισθούμε ότι αν το πνεύμα τους είχε σημαδέψει, υπό τις καλύτερες όψεις του και σε ένα κατάλληλο πλάνο, την ύλη που ανακατεύθηκε στο «αμερικάνικο χωνί», το επίπεδο του αμερικανικού πολιτισμού θα ήταν προφανέστατα υψηλότερο[2].

Αλλά εξαιρώντας το πουριτανικό και προτεσταντικό συνθετικό στοιχείο (που με την σειρά του, εξ αιτίας της φετιχιστικής επιμονής του στην Π. Διαθήκη, απειχεί αρνητικές ιουδαϊζουσες επιδράσεις), φαίνεται ότι είναι το μαύρο στοιχείο, με τον πρωτογονισμό του, που έδωσε τον τόνο σε πολλά καθοριστικά χαρακτηριστικά της αμερικανικής νοοτροπίας. Ένα πρώτο παράδειγμα, είναι μόνο του χαρακτηριστικό: όταν μιλάει κανείς για φολκλόρ στην Αμερική, σκέπτεται τους Μαύρους, ωσάν να ήταν αυτοί οι πρώτοι κάτοικοι της χώρας. Μέχρις ση-

μείου μάλιστα ώστε να θεωρείται, στις ΗΠΑ, ως κλασσικό έργο, εμπνευσμένο από το «αμερικανικό φολκλόρ», το διάσημο «Porgy and Bess» του εβραϊκής καταγωγής μουσικού Γκέρσουιν, έργο που δεν μιλά παρά για μαύρους. Ο συνθέτης αυτός μάλιστα, δήλωσε ότι, για να γράψει το έργο του, βυθίστηκε για ένα ωρισμένο διάστημα στο περιβάλλον των μαύρων αμερικανών.

Το φαινόμενο που παρουσιάζει η ελαφρά μουσική και ο χορός, είναι ακόμη πιο εντυπωσιακό. Δεν μπορεί κανείς να κατηγορήσει την Ella Fitzgerall, που είπε ότι, υπό μία από τις κυριώτερες όψεις του, ο αμερικανικός πολιτισμός, μπορεί να χαρακτηρισθεί πολιτισμός της Jazz, δηλαδή μιας μουσικής και ενός χορού με νέγρικη προέλευση ή νεγροποιημένης. Σ' αυτό το πεδίο, μοναδικές «εκλεκτικές συγγένειες» οδήγησαν την Αμερική, κατά μήκος μιας διαδικασίας ανατροπής και επιστροφής στο πρωτόγονο, να ήταν η μεγάλη επιρροή του Μαύρου. Επιρροή ψυχολογική, διότι δεν θέλω να μιλήσω για ωρισμένες μίξεις αίματος. Τις συγκινησιακές εκφράσεις του Αμερικανού και κατά πρώτον λόγο, τον τρόπο που γελά, μπορεί κανείς να τις μελετήσει πολύ καλά στα ένθετα των αμερικανικών περιοδικών που είναι αφιερωμένα στο Society gossip. Αυτός ο αμίμητος τρόπος γέλιου, του γέλιου α λά Ρούζβελτ, είναι εμφανής στον Μαύρο αμερικανό υπό την πρωτότυπο μορφή του. Ο χαρακτηριστικός τρόπος του βαδίζειν, με τις χαλαρές αρθρώσεις ή τους λικνιζόμενους γοφούς, που παρατηρούμε συχνά στους Αμερικανούς, προέρχονται από τους Μαύρους[3]. Η αμερικανική μουσική οφείλει στους Μαύρους την ουσία της εμπνεύσεώς της. Οι αμερικανικοί χοροί είναι χοροί Μαύρων. Οι εκδηλώσεις του θρησκευτικού συναισθήματος, τα revival meetings, οι Holy rollers και άλλα αμερικανικά αφύσικα φαινόμενα, είναι κατά

εμπνευσθεί ακριβώς από τους Μαύρους, σαν να μην υπήρχε τίποτε καλύτερο να βρει, στην κατανοητή επιθυμία της δημιουργίας ξέφρενων ρυθμών και μορφών για να ισοσταθμίσει την αποξηραμένη πλευρά του μηχανικού και υλικού σύγχρονου πολιτισμού. Την στιγμή που πολυάριθμες ευρωπαϊκές πηγές της προσεφέροντο —ήδη αναφερθήκαμε σε άλλη ευκαιρία, στους ρυθμούς των χορών της Βαλκανικής Ευρώπης, που έχουν πράγματι κάτι το διονυσιακό. Όμως, η Αμερική, διάλεξε τους Μαύρους και τους αφροκουβανικούς ρυθμούς και η μόλυνση κατέλαβε, ξεκινώντας από αυτήν, σιγά σιγά τις άλλες χώρες.

Ο ψυχαναλυτής Κ. Γ. Γιούνγκ είχε ήδη σημειώσει το νεγρικό συνθετικό του αμερικανικού ψυχισμού. Ωρισμένες από τις παρατηρήσεις του αξίζουν να παρατεθούν εδώ:

«Αυτό που με εξέπληξε πολύ, στους Αμερικανούς, πολύ επηρεασμένες από τους Μαύρους. Το εξαιρετικά ζωηρό ταμπεραμέντο, το οποίο εκφράζεται όχι μόνον σε ένα παιχνίδι όπως το μπαίηζ μπώλλ, αλλά επίσης και ιδιαιτέρως στην λεκτική έκφραση —η συνεχής, ατέλειωτη ροή φλυαριών, τυπική των αμερικανικών εφημερίδων, αποτελεί αξιοσημείωτο παράδειγμα—, δεν προέρχεται βεβαίως από τους γερμανικής προελεύσεως προγόνους, αλλά προσιδιάζει στο chattering του νέγρικου χωριού. Η σχεδόν παντελής έλλειψη εσωτερικότητας και η συλλογική ζωή που περιέχει τα πάντα, θυμίζουν, στην Αμερική, την πρωτόγονη ζωή των ανοιχτών καλυβών, όπου βασιλεύει μία τελεία σύμμιξις των μελών της φυλής».

Ακολουθώντας παρόμοιες παρατηρήσεις, ο Γιούνγκ καταλήγει διερωτώμενος αν οι κάτοικοι του Νέου Κόσμου μπορούν ακόμη να θεωρηθούν ως Ευρωπαίοι. Αλλά οι παρατηρήσεις του πρέπει να

επεκταθούν.

Η τραχύτης, η βαναυσότης, που αποτελεί χαρακτηριστικό εμφανές του Αμερικανού, μπορούμε να πούμε ότι φέρει μία μαύρικη σφραγίδα. Στις ευλογημένες μέρες εκείνου που ο Αϊζενχάουερ δεν φοβήθηκε να αποκαλέσει «σταυροφορία στην Ευρώπη» και στην αρχή της αμερικανικής κατοχής (στην Ιταλία), μπορέσαμε να παρακολουθήσουμε τυπικές μορφές αυτής της τραχύτητος και ακόμη να διαπιστώσουμε ότι ο «λευκός» Αμερικανός μπορούσε να φθάσει μακρύτερα από τον μαύρο συμπολεμιστή του, με τον οποίο μοιραζόταν συχνά, υπό άλλες απόψεις, τον ίδιο παιδισμό.

Γενικώτερα, η κλίσις προς την βαναυσότητα αποτελεί πλέον μέρος της αμερικάνικής νοοτροπίας. Είναι ακριβές ότι το βαναυσότερο άθλημα, το μποξ, γεννήθηκε (για την σύγχρονη εποχή) στην Αγγλία. Είναι όμως επίσης ακριβές ότι στην Αμερική είναι που εγνώρισε την πιο παράλογη ανάπτυξη, μέχρις σημείου να καταστεί αντικείμενο ενός πραγματικού μαζικού φανατισμού, που γρήγορα μετεδόθη και σε άλλους λαούς. Όσον αφορά την τάση να έρχονται στα χέρια με τον πλέον κτηνώδη τρόπο που υπάρχει, αρκεί να θυμηθούμε ένα πλήθος αμερικανικών ταινιών και την μείζονα λαϊκή αμερικανική λογοτεχνία, την «αστυνομική» λογοτεχνία: οι γροθιές αποτελούν εκεί τρέχον νόμισμα, διότι προφανώς ανταποκρίνονται στο γούστο των πέραν του Ατλαντικού θεατών και αναγνωστών, για τους οποίους η βαναυσότης φαίνεται να αποτελεί την σφραγίδα του πραγματικού ανδρισμού. Το αμερικανικό έθνος - ηγέτης απεμπόλλησε προ πολλού, πλέον κάθε άλλου, ως γελοίο ευρωπαϊκό αναχρονισμό, τον τρόπο διευθετήσεως διαφορών μέσω των οδών του δικαίου, ακολουθώντας αυστηρά κριτήρια, άνευ προσφυγής στην κτηνώδη και πρωτόγονη δύναμη της γροθιάς, τρόπο που θα μπορούσε να αντιστοιχεί στην παραδοσιακή μονομαχία. Δεν μπορούμε παρά να υπογραμμίσουμε την άβυσσο που χωρίζει αυτό το χαρακτηριστικό της αμερικανικής νοοτροπίας απότο ιδεώδες της συμπεριφοράς του Άγγλου Gentleman και αυτό παρά το ότι οι Άγγλοι απετέλουν μεγάλο συστατικό στοιχείο του αρχικού λευκού πληθυσμού των ΗΠΑ.

Μπορούμε να συγκρίνουμε τον σύγχρονο δυτικό άνθρωπο, που είναι κατά μέγα μέρος ένας ανάστροφος ανθρώπινος τύπος, με ένα οστρακόδερμο: είναι τόσο περισσότερο «σκληρός» στην εξωτερική συμπεριφορά του ως ανθρώπου της δράσεως, ως ασυνείδητου επιχειρηματίου, όσο «μαλακός» και ασύνδετος είναι στο εσωτερικό πεδίο. Αυτό, λοιπόν, είναι κατ' εξοχήν αληθές για τον Αμερικανό, καθ' όσον ενσαρκώνει τον δυτικό τύπο που έχει εκτραπεί μέχρι το έσχατο όριο. Συναντούμε εδώ μία άλλη συγγένεια με τον Μαύρο. Ένας άνοστος περιπαθής συναισθηματισμός, ένα κοινότυπο πάθος, ιδίως στις αισθηματικές σχέσεις, πλησιάζουν περισσότερο τον Αμερικανό στον Μαύρο παρά στον πραγματικά πολιτισμένο Ευρωπαίο. Ο παρατηρητής μπορεί να αντλήσει σ' αυτό το θέμα ακατάρριπτες αποδείξεις από τα πολυάριθμα τυπικά αμερικανικά μυθιστορήματα, από τα τραγούδια, τον κινηματογράφο και την καθημερινή ιδιωτική ζωή.

Το ότι ο ερωτισμός του Αμερικανού είναι τόσο πάνδημος όσο και τεχνικά πρωτόγονος, αποτελεί γεγονός που θρηνούν κυρίως οι νεαρές και μη Αμερικανίδες. Κάτι που μας φέρει πάλι στις μαύρες φυλές, όπου η μέχρι καταληψίας μερικές φορές, σημασία που είχαν πάντοτε ο ερωτισμός και η σεξουαλικότης, συνδέεται ακριβώς με έναν πρωτογονισμό. Οι φυλές αυτές, εν αντιθέσει προς τις Ανατολικές, τον αρχαίο δυτικό κόσμο και άλλους ακόμη λαούς, δεν εγνώρισαν ποτέ μία ars amatoria άξια του ονόματός της. Τα, τόσο διαφημισμένα, μεγάλα σεξουαλικά κατορθώματα των Μαύρων, δεν έχουν στην πραγματικότητα παρά έναν χονδροειδή ποσοτικό και πριαπικό χαρακτήρα.

Μία άλλη τυπική όψη του αμερικανικού πρωτογονισμού αφορά την ιδέα του «μεγαλείου».

Ο Werner Sambart είδε τέλεια το πράγμα λέγοντας they mistake bigness for greateness, φράση που θα μπορούσαμε να μεταφράσουμε: παίρνουν το υλικό μεγαλείο αντί του πραγματικού μεγαλείου, του πνευματικού μεγαλείου.

Το στοιχείο αυτό δεν είναι ίδιον όλων των εγχρώμων λαών συλλήβδων. Για παράδειγμα ένας Άραβας παλαιάς φυλής, ένας ερυθρόδερμος, ένας Άπω Ανατολίτης δεν αφήνονται να εντυπωσιαστούν υπερβολικά από ότι αποτελεί επιφανειακό μεγαλείο, υλικό, ποσοτικό, περιλαμβανομένου του μεγαλείου που συνδέεται με τις μηχανές, την τεχνική, την οικονομία (εξαιρουμένων, βεβαίως, των ήδη δυτικοποιημένων στοιχείων αυτών των λαών). Για να θαμπωθεί κανείς με όλα αυτά, απαιτείται φυλετική καταγωγή πρωτόγονη και παιδιστική όπως του μαύρου. Δεν είναι, επομένως, υπερβολικό να πούμε ότι η ανόητη υπερηφάνια των Αμερικανών για το θεαματικό «μεγαλείο», για τις achievements του πολιτισμού των, αναδίδει επίσης μία νέγρικη διευθέτηση ψυχισμού.

Μπορούμε ακόμη να αναφερθούμε σε μία από τις συχνά επαναλαμβανόμενες βλακείες, ότι δηλαδή οι Αμερικανοί είναι δήθεν μία «νέα φυλή», με υπονοούμενο πόρισμα ότι το μέλλον ανήκει σ' αυτούς. Διότι

ένας μυστικός οφθαλμός μπορεί εύκολα να συγχίσει τα χαρακτηριστικά μιας πραγματικής νεότητας με εκείνα ενός οπισθοδρομικού παιδισμού. Κατά τα άλλα, αρκεί να λάβουμε πάλι ως αναφορά την παραδοσιακή αντίληψη για να ανατραπή η προοπτική. Παρά τις φαινομενικότητες, οι λαοί που σχηματίστηκαν πρόσφατα πρέπει να θεωρηθούν ως οι πιο γέροι λαοί και ενδεχομένως ως λαοί του λυκόφωτος, διότι ακριβώς ήλθαν τελευταίοι, διότι είναι ακόμη πιο απομεμακρυσμένοι από την πηγή. Ο τρόπος αυτός οπτικής των πραγμάτων ευρίσκει άλλωστε μία αναλογία στον κόσμο των εμβίων όντων[4]. Αυτό εξηγεί την παράδοξη συνάντηση υποτιθεμένων «νέων» λαών (με την έννοια αυτών που σχηματίσθηκαν τελευταία), με πραγματικά πρωτόγονες φυγές, οι οποίες πάντοτε έμειναν έξω από την μεγάλη Ιστορία. Αυτό εξηγεί την προτίμηση για το πρωτόγονο και την επιστροφή στο πρωτόγονο. Το τονίσαμε ήδη επ' ευκαιρία της επιλογής που έκαναν οι Αμερικανοί, εξ αιτίας βαθειάς εκλεκτικής συγγενείας, χάριν της νέγρικης και υποτροπικής μουσικής. Αλλά το ίδιο φαινόμενο γίνεται αντιληπτό και σε άλλα πεδία της τέχνης και του πολιτισμού. Μπορούμε να αναφερθούμε π.χ. στην αρκετά πρόσφατη λατρεία της «νεγρικότητος» που θεμελίωσαν στην Γαλλία οι υπαρξιστές, οι διανοούμενοι και οι «προοδευτικοί» καλλιτέχνες.

Ένα άλλο συμπέρασμα που πρέπει να αντλήσουμε από όλα αυτά, είναι το ότι οι Ευρωπαίοι και οι εκπρόσωποι μη ευρωπαϊκών ανωτέρων πολιτισμών επιδεικνύουν με τη σειρά τους, την ίδια νοοτροπία του πρωτόγονου και του επαρχιωτικού όταν θαυμάζουν την Αμερική, όταν αφήνονται να εντυπωσιασθούν από την Αμερική, όταν αμερικανοποιούνται με ηλιθιότητα και ενθουσιασμό, πιστεύοντας ότι έτσι βαδίζουν στον δρόμο της προόδου και μαρτυρούν πνεύμα «ελεύθερο» και «ανοικτό».

Η πορεία της προόδου αφορά επίσης την «ενσωμάτωση», κοινωνική και πολιτιστική, του Μαύρου, που εκτείνεται επίσης και στην Ευρώπη και που ευνοείται, ακόμη και στην Ιταλία, από μία ύπουλη δράση, ιδίως μέσω εισαγομένων ταινιών (όπου Μαύροι και Λευκοί εκτελούν μαζί κοινωνικά λειτουργήματα: δικαστές, αστυνομικοί, δικηγόροι κ.λπ.) και της τηλεοράσεως, με θεάματα όπου μαύρες τραγουδίστριες και χορεύτριες αναμιγνύονται με τις λευκές, ώστε το ευρύ κοινό να συνηθίσει λίγο λίγο την ανάμιξη των φυλών, να χάσει κάθε υπόλειμμα φυσικής φυλετικής συνειδήσεως και κάθε αίσθημα αποστάσεως. Ο μαζικός φανατισμός που προκάλεσε στην Ιταλία, κατά τις συναυλίες της, αυτή η άμορφη και ωρυόμενη μάζα σάρκας που είναι η Μαύρη Έλλα Φιτζέραλντ, αποτελεί αποκαλυπτικό όσο και θλιβερό σημείο. Μπορεί να πει κανείς το ίδιο για το γεγονός ότι η πλέον παραληρούσα εξύμνησις της νέγρικης «κουλτούρας», της νεγρικότητος, οφείλεται σε έναν Γερμανό, τον Janheinz Jahn, του οποίου το βιβλίο Muntu, εξεδόθη από έναν παλαιό και αξιοπρεπή εκδοτικό οίκο της Γερμανίας (δηλαδή στην χώρα του αρίου ρατσισμού!) και μετεφράσθη αμέσως και εξεδόθη από έναν γνωστό αριστερό Ιταλό εκδότη, τον Einaudi. Σ' αυτό το απίθανο έργο, ο συγγραφέας φθάνει να υποστηρίζει ότι η νέγρικη «κουλτούρα» θα ήταν ένα θαυμάσιο μέσο για να αναστηλωθεί και να αναγεννηθεί ο δυτικός «υλικός πολιτισμός»...

Επί του θέματος των αμερικανικών εκλεκτικών συγγενειών, θα αναφερθούμε σε ένα τελευταίο σημείο. Μπορούμε να πούμε ότι υπήρξε στις ΗΠΑ κάτι πραγματικά υποσχόμενο: το φαινόμενο αυτής της νέας γενεάς που διεκήρυττε ένα είδος επαναστατημένου αναρχικού, αντικομφορμιστικού και μηδενιστικού υπαρξισμού. Αυτό που ονόμασαν generation, οι beats, οι Hipsters και σία, στους οποίους θα επανέλθουμε αλλαχού. Ακόμη όμως και σ' αυτήν την περίπτωση η αδελφοποίηση με τους Μαύρους, η εγκαθίδρυση μιας πραγματικής θρησκείας της νέγρικής τζάζ, το ανοιχτό φυλετικό ανακάτεμα, περιλαμβανομένου του σεξουαλικού πεδίου, με τους Μαύρους, απετέλεσαν μέρος των χαρακτηριστικών αυτού του κινήματος. Σε ένα διάσημο δοκίμιο, ο Νόρμαν Μαίηλερ, που υπήρξε ένας από τους κυριώτερους εκπροσώπους της beat generation, είχε ακόμη σχηματίσει ένα είδος αντιστοιχίας μεταξύ του Μαύρου και του τύπου ανθρώπου της εν λόγω γενεάς. Ονόμασε μάλιστα ορθά κοφτά τον τύπο αυτόν the white negro, «λευκό νέγρο». Σε σχέση με όλα αυτά ο Faysto Giomfranceschi έγραψε πολύ σωστά: «Εξ αιτίας της γοητείας που εξασκεί η νέγρικη «κουλτούρα», υπό την μορφή που περιγράφει ο Μαίηλερ, δεν μπορούμε να αποφύγουμε να σχηματίσουμε άμεσα έναν παραλληλισμό —ασεβή— με την εντύπωση που έκανε το μήνυμα του Φρ. Νίτσε στον 19ο αιώνα. Το σημείο εκκινήσεως είναι η ίδια επιθυμία να σπάσει κάθε τι απολιθωμένο και κομφορμιστικό μέσω μιας απότομης συνειδητοποιήσεως του υπαρξιακού και ζωτικού δεδομένου. Οποία όμως σύγχυσης όταν τοποθετείται ο μαύρος, όπως γίνεται στις μέρες μας, με την τζάζ και τον σεξουαλικό οργασμό, στο βάθρο του «υπερανθρώπου»![5].

Pour la bonne boucha[6] θα τελειώσουμε με μία σημαντική μαρτυρία από έναν ιδιαίτερα ενδιαφέροντα αμερικανό συγγραφέα, τον James Burnham (στο The struggle for the world): «Βρίσκουμε στην αμερι-

κανική ζωή τα σημάδια μιας αναμφίβολης βαναυσότητας. Τα σημάδια αυτά αποκαλύπτονται τόσο στο λυντσάρισμα και τον γκαγκστερισμό όσο και στον απαιτητικό και πολλές φορές θρασύ τρόπο των στρατιωτών και των τουριστών στο εξωτερικό. Ο επαρχιωτισμός της αμερικανικής νοοτροπίας εκφράζεται με μία έλλειψη κατανοήσεως για κάθε άλλο λαό και κάθε άλλο πολιτισμό. Υπάρχει, σε πολυάριθμους Αμερικανούς, μία περιφρόνηση αγροίκου για τις ιδέες, τις παραδόσεις, την ιστορία, μία περιφρόνηση συνδεδεμμένη με την υπερηφάνεια για τα μικροπράγματα που οφείλονται στην υλική πρόοδο. Ποιός δεν θα αισθανθεί, μετά την ακρόαση ενός αμερικανικού ραδιοφωνικού σταθμού, ένα ρίγος στην σκέψη ότι το κόστος της επιβιώσεως (μια μη κομμουνιστικής κοινωνίας) είναι η αμερικανοποίηση του κόσμου;».

Κάτι, που δυστυχώς, ήδη βρίσκεται υπό παραγωγή μπροστά στα μάτια μας.

---

(1) Η επιβολή της «ενσωματώσεως» αποτελεί προσβολή έναντι κάθε είδους ελευθερίας, του φυλετικού παράγοντος μη υπεισερχομένου εδώ παρά δευτερευόντως. Κανείς δεν αρνήθηκε ποτέ σε μία οικογένεια το δικαίωμα να μην υποδέχεται και να κρατά μακρυά τους ξένους που της είναι αντιπαθείς (όποιος και αν είναι ο λόγος της αντιπαθείας). Όμως, η ανάμιξη με τους Μαύρους στην κοινωνική ζωή επιβάλλεται εν ονόματι, προς ειρωνίαν, της ελευθερίας, μιας ελευθερίας με μοναδική έννοια. Επιτίθενται κατά του διαχωριστικού κινήματος —του απαρτχάιντ— ενώ τούτο αποτελεί το μόνο λογικόκαι που δεν αδικεί κανέναν: ο καθένας στο σπίτι του, με τους δικούς του. Υπάρχει κάτι το παράδοξο σ' αυτό που η «πρόοδος» μπόρεσε να επιφέρει στην εκφυλισμένη λευκή φυλή: οι Άγγλοι, οι οποίοι μέχρι χθές ήσαν συμπαγείς ρατσιστές μέχρι το κόκκαλο, μέχρις σημείου να σκέπτονται ότι πέραν της Μάγχης ευρίσκοντο προ μιας άλλης ανθρωπότητος και να κρατούν υπερήφανη απόσταση, στις αποικίες τους, από τους «έγχρωμους» εκπροσώπους χιλιετιών ανωτέρων του ιδικού των πολιτισμών (στην Ινδία, την Κίνα κ.λπ.), ανάγκασαν την στιγμή που γράφομε, υπό την πίεση του «αντιαποικιακού» ρεύματος, τους συμπατριώτες τους της Ροδεσίας να βγουν από την Κοινοπολιτεία, εφαρμόζοντας εναντίον τους μέτρα, επειδή οι Ροδεσιανοί δεν θέλησαν να εκχωρήσουν δικαίωμα τυφλής και εξισωτικής ψήφου στη μάζα του μαύρου πληθυσμού, πράγμα που θα τους έδιωχνε από την γη που οι ίδιοι εκπολίτισαν.

[Σ.Μ.: Γνωρίζουμε την θλιβερή συνέχεια, καθώς και την σημερινή αηδιαστική παρόμοια κατάσταση με την Ν. Αφρική].

Όσον αφορά τις ΗΠΑ, εάν πράγματι ένα αίσθημα ενοχής για την τύχη των Μαύρων υπό το προηγούμενο καθεστώς της δουλείας ενέπνευσε, όπως λένε ορισμένοι, τους «Ιντεγκρασιονιστές» —ως εάν όλο το λευκό αίμα που χύθηκε στον αδελφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο (που επισήμως διεξήχθη για την ελευθερία των Μαύρων) να μην έφθανε —γιατί δεν ζητούν να εκκενωθεί μία από τις 50 πολιτείες τους και να παραχωρηθεί στους Μαύρους Αμερικανούς, όπου θα μπορούσαν να αυτοδιοικούνται και να κάνουν αυτό που θέλουν χωρίς να ενοχλούν ή να μολύνουν κανέναν; Αυτή θα ήταν πράγματι η καλύτερη λύση.

(2) Ένας γραμματιζούμενος με αξιώσεις διανοουμένου, ο Σαλβατόρο Κουαζιμόντο, λυπούμενος για τις «ρατσιστικές» ιδέες που εκτίθενται εδώ, μας κατηγόρησε για αντίφαση: διότι ενώ είμεθα εναντίον των Μαύρων, θαυμάζουμε τους Αμερικανούς. Δεν του χωράει καν στο νου ότι ένας «υγιής ρατσισμός» δεν έχει να κάνει τίποτε με την προκατάληψη του «λευκού δέρματος». Πρόκειται ουσιαστικά για μία ιεράρχιση αξιών, σύμφωνα με την οποία λέμε όχι στους Μαύρους, σε ότι είναι νέγρικο και στις νέγρικές μολύνσεις (οι μαύρες φυλές, σ' αυτήν την ιεραρχία βρίσκονται μόλις πάνω από τους ιθαγενείς της Αυστραλίας, διότι σύμφωνα με μία ωρισμένη μορφολογία των φυλών αντιστοιχούν κυρίως στις «νυκτερινές» και «τελλουρικές» φυλές, αντίθετα με εκείνες της «ημέρας»). Αντιθέτως είμεθα χωρίς δισταγμό έτοιμοι να αναγνωρίσουμε την ανωτερότητα των «Λευκών» των ανωτέρων ινδικών, κινεζικών, ιαπωνικών τάξεων, καθώς και ορισμένων αραβικών οικογενειών, παρ' ότι δεν έχουν λευκό δέρμα —δεδομένου μάλιστα του τι έγινε η λευκή φυλή μετά την εποχή της εμπορικής και αποικιακής εξαπλώσεως.

(3). Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε εδώ, τον καθαρώς νέγρικο χαρακτήρα των κινήσεων και των χειρονομιών που είναι ίδιες στους κωμικούς και χορευτές του αμερικανικού βαριετέ.

(4). Τουναντίον όπως σε άλλο κεφάλαιο αναφέρουμε, είναι η περιοδική επιστροφή στην πηγή που, μονάχα, μπορεί να δώσει την «νεότητα».

(5). Αυτό δεν είναι φυσικά, παρά μία όψη της νιτσεικής φιλοσοφίας. Μία μόνον απόδειξη του αποπροσανατολισμού που βασίλευσε σ' αυτόν τον αμερικανικό υπαρξισμό αρκεί: από την μία εχάραξαν κοινούς στόχους με τους Μαύρους, απ' την άλλη αισθάνοντο έλξη για την υπέρβαση του Ζεν, άπω - ανατολικής εσωτερικής σχολής.

(6). Γαλλικά από πρωτότυπο (Σ.Μ.).

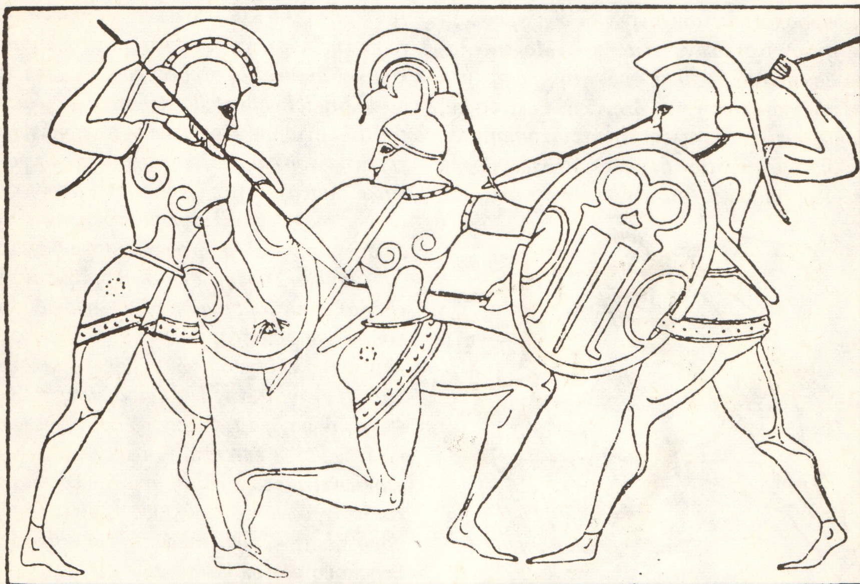
Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΡΕΤΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αφότου τα πρώτα κύματα των προγόνων μας περί το 2.100 εισόρμησαν στην Ν. Βαλκανική χερσόνησο, επιβάλλοντας την κυριαρχία τους πάνω στους μη Αρίους λαούς της περιοχής, σε μια διαδικασία που κράτησε περίπου 1000 χρόνια, η ιστορική πορεία του πανάρχαιου Έθνους μας είναι χρωματισμένη με το πορφυρό χρώμα της μάχης και του αγώνα. Εκατοντάδες πολεμικές επιχειρήσεις ενάντια σε πολυποίκιλους Άριους και αλλόφυλους λαούς, άλλοτε σε κατακτητικές νικηφόρες πορείες και άλλοτε σαν ηρωική άμυνα για την προάσπιση του Μείζονος Ελληνικού χώρου, σημασιοδοτούν και κινητοποιούν την ζωή του Λαού μας. Το αρχέγονο Άριο έθνος μας που σταθεροποιήθηκε μέσω μιας πεντακοσιοετηρίδας επιλογής και ανάμειξης των Άριων φυλών (Αχαιοί, Ίωνες, Δωριείς κ.λπ.) από το 1100 έως το 600 π.χ., έχοντας κατορθώσει ήδη από το 1400 να εξαφανίσει τους Μινωίτες από το ιστορικό προσκήνιο, ανέπτυξε στα χρόνια αυτά μια εξαιρετική μαχητική ικανότητα, μια ξέχωρη και ιδιοσυστατική του πολεμική αρετή.

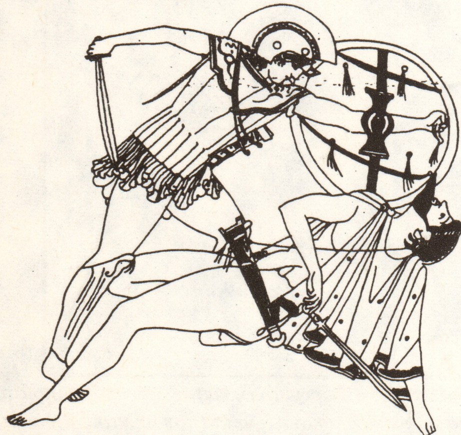
Από την ανάμειξη των Αχαιών προγόνων μας, στις επιδρομές των «λαών της θάλασσας», (1.400 -1200) που αριοποίησαν μεγάλο μέρος της Α. Μεσογείου ως το 1922, μια επικής ωραιότητας λαμπρή σειρά αγώνων καθορίζει την πορεία μας στον παγκόσμιο ιστορικό στίβο. Είναι χιλιάδες οι γνωστές ή άγνωστες στους πολλούς μάχες που οι Έλληνες πολέμησαν ενάντια σε ομόφυλους και αλλόφυλους εχθρούς, μα σε τούτο το κείμενο θα επιμείνουμε ιδιαίτερα σε κάποιες καθοριστικής σημασίας για την Ιστορία και την επιβίωση της Άριας φυλής πολεμικές επιχειρήσεις, μικρής ή μεγάλης πληθυσμιακής κλίμακας που στάθηκαν οριακές για την ύπαρξη του Ευρωπαϊκού κόσμου και πολιτισμού.

Έτσι, για λόγους επιλεκτικής οπτικής μα παράλληλα και χρονικής σειράς ωφείλουμε με έκσταση και θαυμασμό να στρέψουμε το βλέμμα στην Α΄ Ελληνοπερσική ρήξη, που ξεκινάει από την κατάληψη των Ελληνικών αποικιών στην Ιωνία, από τον Ασιάτη σατράπη Άρπαγο και τερματίζει στην περήφανη ελληνική νίκη, στη Σαλαμίνα της Κύπρου το 450 π.χ.

Όλη αυτή η εκατονταετής περίοδος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η πρώτη τιτάνια σύγκρουση ανάμεσα στον Ευρωπαϊκό κόσμο που μορφοποιόταν στα φυσικά του σύνορα και τον περσικό (αποαριοποιημένο εξ αιτίας της πολυφυλετικής του σύστασης) κρατικό και γεωγραφικό κολοσσό. Από την επανάσταση των Ιώνων το 510 έως την τραγική πολιορκία της Μιλήτου το 494 εξυφαίνονται οι συνιστώσες που θα οδηγήσουν τον Άριο Δαρείο, κυβερνήτη Ασιατών Εγχρώμων, το 493 ν' αποφασίσει την επίθεση εναντίον της Ελλάδος. Πρώτη οριακή σύγκρουση στην Μάχη του Μαραθώνα (που αδιάφορα μεταβλήθηκε στις μέρες μας σε τουριστικό θέρετρο ήσσονος σημασίας δίχως τον κολοσιαίο ρόλο που του αρμόζει σαν ιερή τοποθεσία της Ελλάδας και της Ευρώπης), εδώ 40 περίπου χιλιόμετρα μακρυά από τον αείζωο ναό της Παρθένου Παλλά-

δος. Το 490, 9.000 Αθηναίοι πολίτες και 1.000 ηρωικοί πιστοί Πλαταιείς αντιμετώπισαν στο φρικτό έλος τους σκοταδιστές Ασιάτες. Ελεύθεροι άρχοντες εναντίον άθλιων υποδούλων. Οδηγημένοι από την εκπληκτική ιδιοφυία του Μιλτιάδη συνέτριψαν την δύναμη των «χρυσοφόρων μήδων» όπως υπέροχα επέγραψε ο Πολύς Σιμωνίδης στον Τύμβο. Η αριστοκρατία του αίματος, μιας πόλης δημιουργών ενάντια στα εποχούμενα πλήθη των χρυσοκάνθαρων της Ασίας. 10 χρόνια μετά η Ιστορία κλείνει το γόνυ. Τον Αύγουστο του 480 οι τριακόσιοι οπλίτες του ισόθεου Λεωνίδα μαζί με 700 εθελοντές Θεσπιείς, αυτοκτονούν με ύψιστη εθελοθυσία για να επιβιώσει η Ελλάδα και μαζί της ο κόσμος. Προδομένοι από ένα βρωμερό Γεφυραίο, αγωνίζονται τον αγώνα - σύμβολο μέχρις εσχάτων. Ελάχιστοι Άνδρες εναντίον των Ασιανών στιφών. Το μέτρο της ημίθεης προσπάθειάς του δίνουν οι δύο φράσεις - κλείδες του αγώνα: το ανεπανάληπτο «Μολών - λαβέ» του ασκητικού βασιλιά - μαχητή και το «υπό σκιήν» του υπασπιστή του Διηνέκη. Εκεί κοντά, όπου σήμερα στέκει μεγαλειώδες το διακοσμητικό - πιά άγαλμα του αθάνατου άρχοντα Λεωνίδα, βορρά στην περιέργεια των τουριστών, εκείνον το θλιβερό

Αύγουστο, η Ιστορία κράτησε την ανάσα της...

Δόθηκε ο αναγκαίος χρόνος στους Έλληνες για την ετοιμασία της ύστατης ρήξης. Έτσι αφού η Ακρόπολη κάηκε και η διαμαντόστεφη Αθήνα εκκενώθηκε από τους δύστυχους πολίτες της, μετά τον θρήνο των Θερμοπυλών, στις 23 Σεπτεμβρίου, το μέλλον της ανθρωπότητας διακυβεύεται για μια ακόμα φορά στην στενή θαλάσσια λουρίδα της Σαλαμίνας. Οι Πανέλληνες με ηγέτη τον δαιμόνιο Θεμιστοκλή, και πρώτον του αγώνα τον Αμεινία του Παλληνέα, μετουσιωμένοι σε ένθεους μαχητές εξευτελίζουν κάτω από τους ρωμαλέους ήχους του Παιάνα, τους βαρβάρους. Η θέληση των λίγων αλλάζει την τροπή της Ιστορικής λογικής. Ακολουθεί μια σειρά θριαμβικών νικών. Τον Ιούλιο του 479 κοντά στις ένδοξες Πλαταιές, οι Πανέλληνες με ηγέτη τον Σπαρτιάτη Παυσανία ξεριζώνουν με την ορμητική νικητήρια επίθεσή τους μια και καλή το Ασιατικό καρκίνωμα από την Πατρίδα. Η αρπακτική βουλιμία των βαρβάρων, δίνει θέση στην δειλή υποχώρηση. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς, οι πρόγονοί μας νικούν στη θάλασσα και την ξηρά τα κατακάθια της περσικής δύναμης στην Μυκάλη.

Μέχρι το τέλος του 479 καταλαμβάνουν πάλι το Βυζάντιο και την ρημαγμένη Κύπρο.

Απρόσκοπτα ξηλώνουν βήμα προς βήμα την επικυριαρχία του σκοταδιού της ανατολής. Ανατέλλει η Δήλιος συνομοσπονδία, ο άριστος Κίμων εξοβελίζει τους βαρβάρους από το Αιγαίο με την θριαμβική νίκη στον Ευρυμέδοντα ποταμό. Έτσι, το 448 με την ειρήνη του Καλλία, η εξευτελισμένη Αυτοκρατορία της Ανατολής υποκύπτει στη θέληση του Ελληνικού ξίφους και στρέφει προς τα πίσω, ταπεινωμένη. Στο ίδιο διάστημα το δυτικό μαχόμενο κλαδί του Ελληνισμού (του μόνου τότε κοινωνικά συγκροτημένου και κρατικά μορφοποιημένου — έστω και με ιδιαιτερότητες Άριου δυναμικού), οι πρόγονοί μας της κάτω Ιταλίας που απώθησαν ήδη από τον 6ο αιώνα την επιρροή των Σημιτών Φοινίκων από την Σικελία, Σαρδηνία και Κορσική, κατορθώνουν να τσακίσουν τους μιαρούς Καρχηδόνιους σημίτες, που υπακούωντας στο κέλευσμα του αίματος και την χρηματική ενίσχυση των περσών ξεκινούν το 481 πόλεμο ενάντια στις Ελληνικές πόλεις. Όμως, το 480 στην μάχη της Ιμέρας, ο άρχοντας των Συρακουσών Γέλων επικεφαλής των ελληνικών πόλεων, εξοντώνει τους εισβολείς του Αμίλκα και τον ίδιο και υποχρεώνει τους άθλιους σημίτες εμπόρους σε φόρο ήττας. Παράλληλα, το 474 ο Ιέρων με τον Συρακούσιο στόλο σταματάει στις Κούμες την αυξανόμενη ευκαιριακή εξάπλωση των δαιμονικών κρυφοασιανών Ετρούσκων.

Η ελάχιστα λεπτομερής, περιορισμένη λόγω δεδομένων συνθηκών και μοιραία ανάξια της κοσμικής της ιστοριότητας, ανωτέρω περιγραφόμενη περίοδος δεν μπορεί παρά να είναι εξαιρετικά ανεπαρκής για να αποδώσει το προσδοκούμενο από το πιστεύω μας δέον μεγαλείο του εξιστορουμένου. Γι' αυτό, τελειώνουμε εδώ την μικρή αναφορά μας στην α΄ ιστορική περίοδο που αναφέραμε. Κλείνοντας το γόνυ ευλαβικά στην σεπτή μνήμη των λαμπρών μας προγόνων, με την πρόθεση να συνεχίσουμε όσο καλύτερα μας επιτρέπουν οι συνθήκες την συνέχεια.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΡΟΓΚΑΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΛΒΑΝΟΙ

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στο χολερικό πείσμα των εκφυλισμένων παρατάξεων και θεσμών ανέκαθεν τρανώσαμε την τίμια και περήφανη γνώμη μας αδιαφορώντας για το αντίτιμο της θυσίας. Το ίδιο και τώρα καινοτομούμε θίγοντας ένα καυτό εθνικό ζήτημα, θέτοντάς το στις αρχές του αίματος και της καταγωγής, απόρροια της δυναμικής μας φυλετικής κοσμοθεώρησης.

Τινάζοντας μακριά τα κομμάτια μιας φτηνής προπαγάνδας ή συνήθειας καλοβολεμένων κι αμόρφωτων ανθρωπίσκων ανατρέξαμε με πατριωτικό πάθος στην ιστορία, για να κηρύξουμε την ακλόνητη ομοαιμία Ελλήνων και Αλβανών ή Αρβανιτών.

Γνώμη που την τεκμηριώνει η αρχαία μας παράδοση και γνώση εκτεινόμενη έως τα σήμερα κι αγκαλιάζοντας κάθε τομέα του πολιτισμού μας. Πέρα απ' τη γενικότερη συγγένεια Ιλλυριών και αρχαίων Ελλήνων μέσω της ινδοευρωπαϊκής προέλευσής τους, η προσεκτική παρατήρηση της ιστορίας ενισχύει την ταύτιση της εθνικής ύπαρξης.

Καταρχάς ξεκινώντας απ' τη γλώσσα, δίνουμε το ερέθισμα στους εξειδικευμένους επιστήμονες για μια ξεκάθαρη σύγκριση της αρβανίτικης διαλέκτου με κείνη της Ομηρικής [Άρ - α (χωράφι) ομηρ. Άρ-ουρα, Κιάς (φθάνω), Κίω, Πουν (δουλειά) Πόνος, Βήνν (έρχομαι) βαίνω, Βαρ (τάφος) βάραθρον, Σίκνν (φεύγω) είκω, Μπάλτ (λάσπη), βάλτος, Κυ (γονιμοποιώ), κύω (έγκυος), Ιάττα, ί Γάτι (πατέρας) τάττα, άττα και ιέτας (Ησύχειος)]. Τόσο που αυτή η σχέση να μοιάζει εκπληκτική λαμβάνοντας υπ' όψη τη διατήρηση του Διγάμματος (F), του αφώνου αρχικού (Χ) μέχρι την κατάληξή του στη δασεία των Αλεξανδρινών (C). Αποφεύγοντας τις πολυπληθείς γλωσσολογικές αναλύσεις ωθούμε στην αναζήτηση και έρευνα όσους βρίσκονται στην άγνοια ή στην προκατάληψη θυμίζοντάς του απλά τις ετυμολογικές ρίζες του ελληνικού πανθέου, DI και ZH (Ζην, γεν. Ζηνός), Ηελλ (Ηέλιος), Δε και Δέα (Γέα - γη) και της θεογονίας, Έρετ (έρεβος), Κοχ (Κρόνος), Νεμ (Νέμεσις), Deti (Θέτις), Μάρτ (Άρις). Χώρια φυσικά την πασιφανέστατη ομοιότητα λέξεων διασωζομένων τόσο στην Αλβανική, όσο και στην Νεοελληνική (Μπορ - μπόρα, Βορηάς - Βορέ, Νοτί -νότος, Χ+ιππιν - ιππεύω, Στέρεμ - στερούμαι, Δρυ - δρυς, Μυάλ - άμυλον, Βουή - βοή κ.α.) καθώς και τη διατήρηση ίδιων λέξεων (Μπέσα, μπαμπέσης, καχληγώνω, Φούρκα, Πουλί, μπάρμπας).

Γνωρίζοντας την αξία των αγώνων των ηρώων προγόνων αποδίδουμε ιστορική δικαιοσύνη τιμώντας τη δράση τους ανεξάρτητα από την ειδική τοπική τους καταγωγή. Και στην αναγνώριση της ευρείας ελληνικότητας θα προσθέσουμε τις εξάρσεις τούτης της ιστορίας, θυμίζοντας τους αγώνες του Πύρρου, της Τεύτας, του Φάριου, είτε και του Γένθιου, συνολικά κατά της Ρώμης. Μα και στη συνέχεια, μήπως θάταν ανακρίβεια ο ισχυρισμός πως τούτο το κομάτι του λαού μας απετέλεσε κατά τα Βυζαντινά χρόνια τον Ακρίτα των Β.Δ. συνόρων; Ιλλυριοί στρατηγοί όπως ο Μούντος, ο Βελισσάριος και οι Βρανάδες μα και ίδιοι αυτοκράτορες όπως ο Μ. Κων/νος (Δαρδανός απ' τη Ναϊσσό), ο Αναστάσιος Α', ο Ιουλιανός κι ο Λέων ο Σγουρός δίνουν εδώ μάλλον την πληρέστερη απάντηση. Η εκτίμηση του σφρίγους με το οποίο πότισαν τη μητέρα Ελλάδα αυτά τα Βορειοδινάρια φύλλα της πατρίδας είναι όχι απλά απαραίτητη μα και αληθινή. Γιατί οι ένθερμοι πολεμιστές που πύκνωσαν με τον ηρωικό τους τρόπο ζωής τον αποκαμωμένο Μωριά, τη Ρούμελη, τα Εφτάνησα, την Ήπειρο και την υπόλοιπη χώρα έδωσαν αναντίρρητα μια νέα πνοή και βοήθεια στον επαναστατημένο αδελφό του νότου, τόσο που δίκαια να χαρακτηριστούν σαν οι Δωριείς του Νεωτέρου Ελληνισμού. Πίσω απ τον πορωμένο δολερό φανατισμό και τις ακατανόητες συστολές που εσκεμμένα καλύπτουν ένα απ' τα πιο ωραία στοιχεία της ιστορίας μας, προβάλλει η αρβανίτικη θυσία και λεβε-

ντιά κατά τους χρόνους της εθνεγερσίας του '21. Η ηγεμονική προσφορά της οικογένειας Γκίκα στη Μολδοβλαχία, η αδούλωτη ντομπροσύνη των Μπουαίων, Γριβαίων, του υπερασπιστή των Σκούρτων Βουντζαρά, των Μπαρδουνιωτών, των Λαλαίων και Σουλιωτών, η κήρυξη της επανάστασης στη Μεσσηνία το Μάρτη του '21 απ' τους Ντρέδες, οι αμέτρητοι αγωνιστές της Ύδρας και των Σπετσών, μορφές ακατάλυτες στο πέρασμα του χρόνου όπως οι Κόκκλας, Ανδρούτσος, Κατσιώνης, Γκρίντζαλης, Πλαπούτας, Κατσαντώνης, Μιαούλης, Κολοκοτρώνης, Σπυρομήλιος, Μπουμπουλίνα, Καραϊσκάκης, Κουντουριώτης, Μπότσαρης. Εκφραστές του αντιτουρκικού μένους ο Αλέξανδρος της Βαλκανικής Καστριώτης ή Σκεντερμπέης μαζί με την τόσο παρεξηγημένη φυσιογνωμία του Λιάπη Αλή -Πασά, του πρώιμου πολιτειακού οργανωτή (ηθελημένα ή όχι) της ελληνικής άμυνας. Έναν ρόλο φυσικά που εγκληματικά παραγνωρίζουν οι ειρηνολάτρες νέοι ιστορικοί της γλαφυρής εξύψωσης Φαναριωτών απ' τη μια, και κοινωνικοανατρεπτικών νοημάτων απ' την άλλη αγνοώντας πάντα τις σύγχρονες για την εποχή απόψεις του Μπάυρον, του Μπάρτολντυ, του Φίνλεϋ, του Μίλλερ κι αυτού ακόμη του Β. Ουγκό.

Στο θεματοφύλακα όμως των αρχαίων αξιών, άνθρωπο απλό και ξάστερο, καθόλου δεν ξενίζει τούτη η θέση μιας και περικλείει ολόκληρη την αισθητική, την εθνική και κοινωνική αντίληψη και το ανδρείο ηρωικό συναίσθημα του τόπου. Αυτό το ποικιλοτονισμένο απ' τη μυθολογία που θέλει τον Ιλλυριό αδελφό του Κέλτη και του Γαλάτη, γιό της Αρμονίας, απ' τ' αρβανίτικα καγγέλια, τα τσάμικα, τ' αρχαιοριζωμένα μοιρολόγια και την ακράτητη έπαρση μιας κλειστής ετοιμοπόλεμης φάρας που φέρνει μαζί της το «λακωνίζειν», τους λαϊκούς μύθους και τις αρχαίες γιορτές, τα φλουριά των Μακεδόνων βασιλιάδων, τους χορούς και την αδιάκοπη Σπαρτιάτικη εκπαίδευση.

Γραμμένο συχνά το παιγνίδι της ιστορίας από ανάξιους κερδοσκόπους «λόγιους», εύκολα παρασύρει και την κοινή γνώμη στην αποδοχή του, το ίδιο πιο εύκολα παίζεται και στις μέρες μας από ύπουλους πράκτορες ανατολικών ή δυτικών συνασπισμών. Το περήφανο πιστεύω μας θα τ' οδηγήσουμε μέχρι τη δικαίωσή του γιατί είναι καθάρια ελληνικό, αδιαφορώντας για τα δικαιώματα φιλελεύθερων αστών και πολεμώντας με μίσος τους προδοτικούς μπολσεβίκους που σηκώνουν με ύποπτες διευθετήσεις τα λάβαρα των σταλινικών ηγετών της διεφθαρμένης κυβέρνησης εκείνης της χώρας. Θυμούμενοι τη λεβέντικη πρόταση της Αλβανικής επιτροπής το 1945 που αντέκρουσε μανιωδώς ο κ. Αβέρωφ (γιατί;) και που αντιστοιχούσε στην επιθυμία για ένωση με τη μητέρα Ελλάδα, κηρύττουμε σαν εθνικιστές με νέα πίστη πως η Αλβανία είναι ελληνική γιατί απλούστατα οι Αλβανοί είναι Έλληνες. Αναλογιζόμαστε σαν εθνικοσοσιαλιστές την προσφορά των Skanderbeg SS στις μάχες του Όντερ και ξαναφέρνουμε σαν φυλετιστές ζωντανή όπως την αναφέρει ο Φωτιάδης τη φράση του όρκου της 15ης Ιανουαρίου του 1821 για τη μπέσα μεταξύ Ελλήνων ανδρών χριστιανών και μουσουλμάνων Αρβανιτών εναντίον του Τούρκου δυνάστη. «Όποιος γίνει άπιστος και αρνηθεί τον όρκο να είναι έξω από το Ντιν-ισλάμ, να είναι αρνητής του Χριστού, μα πιότερο ας πεθάνει Οβριός».

ΦΑΕΘΩΝ

«Ιστορία και εξελικτική αποστολή δε σημαίνουν πόλεμον τάξεως κατά τάξεως ούτε πάλη θρησκευτικών δογμάτων, αλλά την αντιπαράθεση μεταξύ αιμάτων, φυλών, λαών. Και τούτο σημαίνει: Πάλη ψυχικής αξίας εναντίον ψυχικής αξίας».

ALFRED ROSENBERG

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Ένα χαρακτηριστικό δείγμα του ψεύδους και της κακόπιστης εκστρατείας που επιτελείται ενάντια στη Νότια Αφρική, από το διεθνές εβραϊκό κατεστημένο, στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, είναι το ακόλουθο γράμμα, που εστάλλει από ένα Νοτιοαφρικανό προς τον εκδότη του αμερικανικού περιοδικου TIMES και δημοσιεύεται στο υπ' 34 (25 Αυγούστου 1986) τεύχος του περιοδικού:

«Είμαι ένας κάτοικος του Ντουρμπάν και ένας εραστής των πλαζ. Η φωτογραφία σας που έδειχνε μία πλαζ του Ντουρμπάν με μία πινακίδα με την ένδειξη ΛΕΥΚΟΙ ΜΟΝΟ και η παραπλανητική επικεφαλίδα έδινε την εντύπωση ότι όλες οι πλαζ της πόλης είναι κρατημένες για τους Λευκούς. Μέχρι πριν λίγα χρόνια τα πολλά μίλια παραλίων του Ντουρμπάν ήταν κρατημένα για τους Λευκούς. Σήμερα οι πλαζ είναι διαιρημένες. Οι κύριες πλαζ είναι ελεύθερες για όλες τις φυλές. Άλλες είναι κρατημένες για Λευκούς, άλλες για Ασιάτες και άλλες για Μαύρους.

»Γιατί δεν δείχνετε μερικές θετικές πλευρές της χώρας; Πιστέψτε με υπάρχουν πολλές.

Lyndsay Sutherkland
Westport, Conn.»

ΓΑΛΛΙΑ

Άρθρο από το περιοδικό TIMES, αρ. τεύ-

χος 35 της 1 Σεπτεμβρίου 1986:

«Ήταν νωρίς το πρωί όταν τέσσερις άντρες οδηγούσαν την Alfa Romeo τους διεσχίζοντας την πόλη της Toulon, κατευθυνόμενοι σε μία πυκνοκατοικημένη γειτονιά από μετανάστες εκ της Βορείου Αφρικής. Στο δάπεδο του αυτοκινήτου υπήρχε μια βόμβα 6 ld, κατασκευασμένη από πλαστικά εκρηκτικά. Μόλις η Alfa Romeo προσπέρασε την Lafayette Court, μία από τις πιο γραφικές γαλλικές εμπορικές οδούς, κάτι πήγε στραβά. Η βόμβα εξεράγει, τινάζοντας το αυτοκίνητο στον αέρα και μετατρέποντάς το σε ένα μαύρο διπλωμένο σκελετό. Ανάμεσα στους τέσσερις νεκρούς του αυτοκινήτου ήταν ο Claude Noblia, 43 ετών, ιδρυτής της «S.O.S. - France» μιας ακροδεξιάς εξτρεμιστικής οργάνωσης, σκοπός της οποίας είναι «η προστασία των ενδιαφερόντων της Γαλλικής ράτσας. Ένας από τους συνεπιβάτες ήταν ο Yvon Richard, 42 ετών, ήταν όπως και ο Noblia ένα pied noir, ένας Γάλλος που ζούσε στην Αλγερία μέχρι που το Παρίσι παρεχώρησε στην αποικία την ανεξαρτησία της το 1962. Ένας τρίτος επιβάτης ήταν ο Henri de Bahri, 51 ετών, γαλλικής καταγωγής, παρ' όλο που γεννήθηκε στην Τυνισία, ένα πρώην Γαλλικό προτεκτοράτο. Ο τέταρτος, η Raymond Segarra, 23 ετών, ήταν ο αρχηγός του τμήματος της νεολαίας της «S.O.S. - France».

Μέχρι τον περασμένο Μάιο, μια ομάδα, ονομαζόμενη «Κομμάντος της Γαλλίας Ενάντια στη Βορειοαφρικανική Εισβολή» είχε διεκδικήσει την ευθύνη πέντε βομβιστικών ενεργειών εναντίον αραβικών στόχων, μέσα και γύρω από την Toulon. Οι αρχές, τώρα, πιστεύουν ότι μέλη της «S.O.S. - France» ήταν αναμειγμένοι με τους Κομμάντος.

Οι τέσσερεις ταιριάζουν απόλυτα, στο κλασσικό μοντέλο της Γαλλικής Δεξιάς. Ο μεγαλύτερος άντρας προφανώς ακόμα πικραμένος από το αποτράβηγμα της Γαλλίας από την Αλγερία και εκνευρισμένος από την αυξανόμενη πολεμικότητα της Βορειοαφρικανικής κοινότητας σε πολλές νότιες Γαλλικές πόλεις, όπως η Toulon, που είναι η κατοικία 20.000 Βορειοαφρικάνων αράβων μεταναστών. Εξοργισμένες από τη μετατροπή αρκετών αστικών περιοχών σε αυτό που περιγράφουν σαν «miniature Casbahs», παραστρατιωτικές ακροδεξιές ομάδες σποραδικά επιτίθονται σε Άραβες για παραπάνω από μία δεκαετία. Οι ενέργειες τους βρίσκουν απήχηση ανάμεσα σε πολλούς νέους ανθρώπους, που διαμαρτύρονται ότι οι μετανάστες από τις πρώην γαλλικές αποικίες, που τώρα αριθμούν το 1.400.000, συμβάλλουν στην ανεργία, που έχει ύψος 10%.

Ο Noblia, διευθυντής μιας μικρής ιδιωτικής δανειστικής επιχειρήσεως, κάποτε άνηκε στο ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο, που ήταν το τέταρτο σε δύναμη κόμμα στης γαλλικές εθνικές εκλογές του Μαρτίου. Αυτός είχε ιδρύσει το τμήμα του Εθνικού Μετώπου στο διαμέρισμα του Var το 1983, αλλά μετά από διαφωνίες με ανώτερα στελέχη του Μετώπου, παραιτήθηκε από το κόμμα, και ίδρυσε την «S.O.S. - France» τον τελευταίο Φεβρουάριο.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— Ο στρατηγός Remer καταδικάστηκε από το δικαστήριο του Kaufberen σε φυλάκιση έξι μηνών (με αναστολή) και σε πρόστιμο χιλίων γερμανικών μάρκων για τη διανομή μιας κασέτας που διέψευδε το δόγμα της εξόντωσης των εβραίων σε θαλάμους αερίων. Κατηγορήθηκε επίσης ότι στη διάρκεια μιας συγκέντρωσης παλαιών στρατιωτών εξεφώνησε αντισημιτικά ανέκδοτα. Τέλος, ο στρατηγός στερήθηκε της σύνταξής του γιατί προέτρεψε ένα γερμανικό εθνικιστικό κίνημα να αναφερθεί στον Βίσμαρκ.

— Ο καθηγητής Hagan Prehl ανακλήθηκε από το δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο του Διοικητικού Δικαστηρίου του Münster διότι ίδρυσε ένα σύνδεσμο ενάντια στη μετανάστευση.

— Ο Rudolf Hess υπέστη καρδιακή προσβολή και μεταφέρθηκε στο βρετανικό στρατιωτικό νοσοκομείο του Charloftenberg. Μετά τις εξετάσεις, ο γέροντας οδηγήθηκε εκ νέου στο κελλί του για να συνεχίσει να υπομένει το μαρτύριο του. Με αφορμή αυτό το συμβάν ο καγκελάριος Kohl έστειλε επιστολή στους 4 δεσμοφύλακες του Hess δηλαδή στο Μιττεράν, το Ρήγκαν, τη Θάτσερ και τον Γκορμπατσώφ, ζητώντας τους να δώσουν τέλος στη φυλάκιση του ηλικίας 92 ετών Rudolf Hess, για «ανθρωπιστικούς λόγους».

— Το Κακουργοδικείο της Νυρεμβέργης ανεγνώρισε την αθωότητα τους Karl Hoffman αρχηγού μιας γερμανικής παραστρατιωτικής οργάνωσης σχετικά με τη δολοφονία εβραίου συγγραφέα. Παρ' όλ' αυτά, ο Hoffman καταδικάστηκε σε φυλάκιση 9 ετών για «επιθέσεις,

Landsleder Povl H. Riis-Knudsen under mødets hovedtale.

προκλήσεις τραυμάτων, παράνομη κατοχή όπλων και κατασκευή ψευτικών χαρτονομισμάτων».

— Το πρόβλημα της ασυλίας των ξένων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας γίνεται ιδιαίτερα οξύ αυτήν την εποχή που η μετανάστευση παίρνει τη μορφή επιδρομής αλλοφύλων. Το κύμα των «πολιτικών προσφύγων» αυξάνεται συνεχώς. Σύμφωνα με επίσημες προβλέψεις ο αριθμός των ξένων που μετανάστευσαν από τις αρχές του 1986 και θα μεταναστεύσουν μέχρι το τέλος της χρονιάς στη Δ. Γερμανία αναμένεται να ξεπερνά τις 400.000. Η άρχουσα δυτικογερμανική πολιτική τάξη προσπαθώντας να «εξιλεωθεί για κάποιο συγκεκριμένο παρελθόν» αρνείται να αλλάξει το ήδη ξεπερασμένο Σύνταγμα. Επιπλέον, σύμφωνα μ' ένα υπόμνημα του Υπουργού Εσωτερικών, οι ξένοι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου πρέπει ν' αποκτήσουν το δικαίωμα ασυλίας. Διάφορα εθνικιστικά κινήματα κι εφημερίδες έχουν αναπτύξει έντονη δραστηριότητα ενάντια στη διεύρυνση του δικαιώματος ασυλίας, ώστε η πατρίδα τους να μη γίνει «η χωματερή» του υποκόσμου ολόκληρου του κόσμου.

— Η γνησιότητα του πτώματος του δόκτωρα Josef Megele αμφισβητήθηκε από τη Vera Kriegel, που εκπροσωπούσε 80 άτομα.

ΙΤΑΛΙΑ

Ο σύντροφός μας Giuseppe Lo Presti μεταφέρθηκε από τη φυλακή της Volterra στη χειρότερη της Pianosa. Μπορεί κανείς να του γράψει (κατά προτίμηση στην ιταλική) στη διεύθυνση: Giuseppe Lo Presti, 57035, Isola Pianosa Diramazione centrale (LI) Italie.

— Πέντε αρχηγοί των Ενόπλων Επαναστατικών Πυρήνων, του παράνομου εθνικιστικού κινήματος καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη. Πρόκειται για τους Francesco Mambro, Gilberto Cavallini, Pasquale Belsito, Roberto Nistri και Fabritzio Zani.

— Μετά τις άγριες διώξεις που υπέστησαν οι εθνικιστές αγωνιστές στους οποίους αποδόθηκε η επίθεση στη Μπολώνια κι αφού στη συνέχεια αποδείχθηκε ότι υπεύθυνες για τη σφαγή ήταν η Μασσονία και οι ιταλικές μυστικές υπηρεσίες, ήλθε η σειρά του αρχηγού του M.S.I., Giorgio Almirante να παραπεμφθεί στη «δικαιοσύνη». Ο Almirante κατηγορείται για συμμετοχή σε μια επίθεση της οποίας θύματα υπήρξαν τρεις καραμπινιέροι. Συγκεκριμένα κατηγορείται ότι βοήθησε οικονομικά έναν από τους δράστες της επίθεσης να ξεφύγει στην Ισπανία.

ΒΕΛΓΙΟ

— Η βελγική οργάνωση «Δέλτα» που διεξάγει αγώνα ενάντια στη μετανάστευση έγινε αντικείμενο δικαστικών διώξεων με τη γνωστή κατηγορία των «φυλετικών διακρίσεων». Το δικαστήριο εξέδωσε αθωωτική απόφαση, κρίνοντας ότι «η μετανάστευση είναι ένα κοινω-

νικό - οικονομικό φαινόμενο και καθένας έχει το δικαίωμα να εκφράσει ελεύθερα τη γνώμη του σχετικά με αυτό το θέμα».

ΦΛΑΝΔΡΑ

— Με μεγάλη χαρά πληροφορούμαστε την ανασύσταση της V.M.O.. Η V.M.O. εκτός από κίνημα είναι και το σύμβολο του φλαμανδικού εθνικισμού που έχει στο ενεργητικό του ένα αξιόλογο αγωνιστικό παρελθόν.

ΓΑΛΛΙΑ

— Δυο καθηγητές της Στρατιωτικής Σχολής Aixen Provence οι οποίοι μετά μανίας επιδίδοντο στην προσβολή των εθνικιστικών αισθημάτων των υποψηφίων της σχολής Saint Cyr ετέθησαν στη διάθεση του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας, ύστερα από μύνηση που κατέθεσαν εναντίον τους οι μαθητές και οι γονείς τους. Όπως ήταν αναμενόμενο οι επιθεωρητές της εθνικής εκπαίδευσης δικαιολόγησαν τους δυο καθηγητές, οι οποίοι δεν μπόρεσαν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των μαθητών τους, τους οποίους εχαρακτήρισαν ως ναζί.

— Είναι πιθανό ότι η δίκη του Klaus Barbie θ' αρχίσει στη Λυών στις αρχές της επόμενης χρονιάς. Οι κατηγορίες κατά του Barbie αφορούν κυρίως μεταφορές ξένων εβραίων στη Γερμανία και τον αγώνα που αυτός διεξήγε ενάντια τους αντάρτες, οι οποίοι δεν θεωρούνται πλέον ως τέτοιοι, αλλά ως ειρηνικοί πολίτες.

— Ο Fritz Becker και Charles Zind, υπεύθυνοι του αλσατικού περιοδικού «Neue Stimme» καταδικάστηκαν σε πρόστιμο γιατί αμφισβήτησαν το μύθο του ολοκαυτώματος και διότι κατηγόρησαν τους εβραίους ότι χρησιμοποιούν αυτό το μύθο για να στρέψουν τον κόσμο ενάντια στον Hitler και σ' αυτούς που παραμένουν πιστοί στις ιδέες του.

ΑΥΣΤΡΙΑ

«Αυτός που αγωνίζεται για την προστασία της Φύσης, που ανησυχεί για τη ρύπανση του περιβάλλοντος, για τα φυτά και τα δέντρα πρέπει —φυσιολογικά— να ενδιαφέρεται και για το λαό του που απειλείται. Πρέπει να αναγνωρίζει ότι οι οικολογικοί νόμοι που είναι τόσο πολύτιμοι για τη Φύση, εφαρμόζονται επίσης και στα ανθρώπινα όντα».

Απόσπασμα από αυστριακή εφημερίδα Memopress.

ΙΤΑΛΙΑ

Ο Ενρίκε Φερέρο και ο Ντιέγο Μάσιο. Ιταλοί φοιτητές, μέλη της επιμορφωτικής ομάδας. «Ο Βόρειος Άνεμος» στην Turin, εδολοφονήθησαν στις 24 Μαρτίου 1985 σε ένα μπλόκο αστυνομικών, κοντά στην Αλεξάνδρεια.

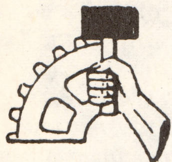
Το μπλόκο ήταν εγκατεστημένο σε μία θέση με ανεπαρκή ορατότητα για τους ένοπλους υπηρέτες του καθεστώτος, οι οποίοι πυροβόλησαν το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν οι Ιταλοί φοιτητές. Αποτέλεσμα αυτού ήταν εκτός από τους δύο νεκρούς, ο τραυματισμός άλλων δύο νεαρών, μελών της επιμορφωτικής μονάδας.

Η καταστολή του Ιταλικού Κράτους, καταλύει συχνά κάθε έννοια ενός κράτος δικαίου: γεγονότα σαν το προηγούμενο εμφανίζονται συχνά και συνοδεύονται από την ατιμωρησία των «οργάνων της τάξεως». Συχνά επίσης συμβαίνει, να παραμένει κανείς προφυλακισμένος επί 10 έτη, αναμένοντας τη δίκη για «τρομοκρατικές ενέργειες», όπως π.χ. το κάψιμο μιας μηχανής. Τα μέτρα που έχει επιβάλλει το Ιταλικό κράτος ενάντια στην τρομοκρατία είναι τόσο αυστηρά μόνο όταν οι «τρομοκράτες» είναι μέλη φασιστικών και εθνικοσοσιαλιστικών οργανώσεων.

....Είναι για σας που σκέπτομαι, άγνωστοι αδελφοί,
σαν πέφτει το βράδυ
Αδελφοί μου...
Το χθες είναι πολύ κοντά στο σήμερα
Αλλά εμείς είμαστε ενωμένοι
από την ελπίδα και από τη μιζέρια.

ROBERT BRASILLACH

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ο «ΕΘΝΑΡΧΗΣ» ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Μια από τις πολλές λέξεις που επί των ημερών μας απώλεσαν παντελώς τη σημασία και το περιεχόμενο τους και κατάντησαν λόγοι κούφιοι σε χείλια βέβηλα, είναι και η λέξη «εθνάρχης». Εθνάρχης αναγορεύεται ο πνευματικός και πολιτικός ταγός, που τη συγκεκριμένη κρίσιμη ιστορική περίοδο αναλαμβάνει την πρωτοπορία του εθνικού αγώνα, συνενώνει τις λαϊκές δυνάμεις σ' ενιαία βούληση, τις εμπνέει και τις εμψυχώνει κι έτσι τις κατευθύνει προς την πραγμάτωση του εθνικού τους πεπρωμένου. Ο τίτλος αυτός αποδόθηκε δίκαια ή άδικα σε ορισμένους πρωταγωνιστές της νεώτερης μας ιστορίας. Υπάρχει όμως και ένα πρόσωπο που η σύνδεση της πολιτείας του με τον τίτλο αυτό προκαλεί φρίκη και οργή σε κάθε πατριώτη και αποκαλύπτει το μέγεθος της υποκρισίας, του παραλογισμού και της εθνοπροδοτικής σήψης της σύγχρονης πολιτικής μας ζωής.

Ο «εθνάρχης» Μακάριος! Αυτή η αποκρουστική σύζευξη δύο λέξεων όπου η κατάφαση της μιας αποτελεί απόλυτη αναίρεση της άλλης, μόνο από μια μεστωμένη Δημοκρατία θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Γιατί ποια από τις παραπάνω ιδιότητες διέθετε ο δήμιος του κυπριακού Ελληνισμού Μιχάλης Μούσκος ή Μακάριος για να δικαιολογήσει τη σύνδεση του ονόματός του με τον τίτλο; Αυτός ο αρχομανής φιλόδοξος ρασοφόρος, αυτός ο δολοφόνος της εθνικής συνειδήσεως των Κυπρίων, άλλο δεν έπραξε στον πολιτικό του βίο από το να προδίδει ασύστολα και συστηματικά την εθνική υπόθεση χάριν της διασφαλίσεως του προεδρικού θώκου, και της εξυπηρετήσεως των συμφερόντων της κλίκας που λιμαινόταν είκοσι χρόνια την εξουσία μαζί του.

Αυτός ο κατάπτυστος τυχοδιώκτης της πολιτικής, σφετεριστής του Αγώνα του Κυπριακού Λαού για αποκατάσταση των εθνικών του δικαίων τι σχέση μπορεί να έχει με την πατρίδα; Αυτός είναι που καταπρόδωσε τον ενωτικό αγώνα της ΕΟΚΑ όπου το άνθος της κυπριακής αλκής έχυσε το αίμα του υπέρ της Ελλάδας, αυτός καλλιέργησε την κυπριακή συνείδηση και την ενδοτική πολιτική του «εφικτού». Αυτός παρέλαβε μια Κύπρο που έσφυζε από εθνικό παλμό για να την παραδώσει είκοσι χρόνια αργότερα έμπλεη προδοτών μισελλήνων και μπολσεβίκων ή καλοπερασάκηδων αστών που και μόνο η λέξη Ελλάδα τους έφερνε αναγούλα.

Αυτός είναι που προσυπέγραψε τις επάρατες συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου από κοινού με την τότε ελληνική ηγεσία, με τις οποίες το όραμα της Ενώσεως απεμπολήθηκε οριστικά από τον εθνικό ορίζοντα, αυτός έγινε η συνείδηση και η φωνή των κομμουνιστών και των μισελλήνων στο δύσμοιρο ελληνικό νησί. Αυτός, τέλος, καταδίωκε ανελέητα τους Ενωτικούς αγωνιστές, που παρ' όλες τις διώξεις είχαν κλεισμένη στην καρδιά τους την Ελλάδα.

Και τούτον τον μεγαλύτερο συνειδητό προδότη του Ελληνισμού στις μέρες μας, η καλή μας Δημοκρατία, τον αναγόρευσε για τις «υπηρεσίες» του προς την πατρίδα σε «εθνάρχη» και του απέδωσε ανάλογες τιμές. «Όμοιος ομοίῳ αεί πελάζει». Ή όπως απλούστερα λέει ο λαός μας, «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει».

Ο ΛΕΠΕΝ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ

Πριν από λίγες ημέρες επρόκειτο, ως γνωστόν, να πραγματοποιηθεί στη Θεσ/νίκη η σύνοδος των Εθνικών Ευρωπαϊκών κομμάτων, δηλαδή του Γαλλικού Εθνικού Μετώπου και του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος, στα πλαίσια της κοινοτικής νομοθεσίας, που επιτρέπει σε κάθε Ευρωομάδα να συγκαλεί τα συνέδριά της ακώλυτα σε οποιαδήποτε χώρα της κοινότητας. Στο άκουσμα αυτής της προοπτικής, οι κιτρινιάρηδες βάτραχοι του αστικού τέλματος, δημοσιογράφοι, δήμαρχοι, πολιτικάντηδες, μπολσεβίκοι και λοιποί παρατρεχάμενοι, φρύαξαν. Άρχισαν λοιπόν εν χορῷ να κοάζουν υστερικά με τις λασπωμένες φωνούλες τους, τις συνηθισμένες μωρολογίες για «φασιστικό θράσος που ξεπέρασε τα

όρια», «φασιστική πρόκληση που δεν θα ανεχτεί ο λαός», για «ναζιστικές θηριωδίες» και άλλα φαιδρά. Εξέδωσαν ακόμη «ψηφίσματα» και έκαναν «καταγγελίες». Η κυβέρνηση συγκάλυψε βέβαια τα ρεκάσματα των βατραχοειδών με την ένοχη σιωπή της, χωρίς να αποκαλύψει ότι δεν έχει καμιά δυνατότητα βάσει των κοινοτικών δεσμεύσεων να εμποδίσει το συνέδριο. Κάτι ψέλλισε για προεκλογική περίοδο, όπου απαγορεύεται σε κ ά θ ε ευρωπαϊκή ομάδα να συγκαλέσει συνέδριο στην Ελλάδα. Και όπως ήταν φυσικό έλαβε τη δέουσα απάντηση από τον Λεπέν που ήρθε γι' αυτό το σκοπό στην Αθήνα. Το συνέδριο αναβλήθηκε και θα συγκληθεί δύο μήνες αργότερα στη Θεσσαλονίκη.

Και βέβαια το συνέδριο θα γίνει όσο κι αν κοάζουν οι βάτραχοι. Αλλού όμως βρίσκεται η ουσία, όπως τόνισε ο Λεπέν στην πρόσφατη επίσκεψή του, η Εθνική Ευρωπαϊκή κοινοβολευτική ομάδα είναι η μ ό ν η που απορρίπτει σθεναρά κάθε ιδέα συνδέσεως της Τουρκίας με την ΕΟΚ, συνεπής στον αγώνα για απομάκρυνση των ξένων από την Ευρώπη, την ίδια ώρα που οι συντηρητικές, φιλελεύθερες, σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές ομάδες διαπραγματεύονται ακόμα και την είσοδό της, με τις γνωστές σ' όλους τους Έλληνες για τα εθνικά μας θέματα συνέπειες.

Οποία λοιπόν η υποκρισία και η αβελτηρία της δημοκρατίας μας, που καταπολεμά εκείνους που έστω κι έμμεσα υπερασπίζονται τα εθνικά μας συμφέροντα μόνο και μόνο επειδή δεν της είναι αρεστές οι ιδεολογικές τους θέσεις! Ταυτόχρονα εναγκαλίζεται θερμά τους ιδεολογικούς «ομαίμους» της έστω κι αν με την τακτική τους ζημιώνουν την πατρίδα μας. Αυτή ακριβώς την υποκρισία και την ευτέλεια της πολιτικής μας ζωής αποκαλύπτουμε και καταγγέλλουμε. Να θυσιάζεις κάθε στιγμή στην πολιτική σκοπιμότητα το εθνικά ωφέλιμο κι από την άλλη, να ισχυρίζεσαι ότι υπηρετείς την πατρίδα και το λαό!

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

Ήρθε και στη χώρα μας ο Ιουδαίος Παλιάτσος Μπέννυ Χίλλ και αφού εκμεταλλεύτηκε δεόντως την νεοελληνική βλακεία αυξάνοντας αδρά το βαλάντιό του, προσπάθησε να διακωμωδίσει και αυτόν τον Παρθενώνα, αφού θέλησε να τον επισκεφθεί ντυμένος τσολιάς, και να πραγματοποιήσει στον Ιερό Βράχο τα χαμερπή αίσχη του.

Ευτυχώς όμως βρέθηκε στο τέλος κάποιος Έλληνας, ο έφορος αρχαιοτήτων της Ακροπόλεως, και απαγόρευσε την είσοδο σ' αυτόν τον Αγγλοεβραίο που έγινε διεθνώς γνωστός για το ηλίθιο βλέμμα του, προλαμβάνοντας έτσι τον περαιτέρω διασυρμό του τόσο αξιόπαθου από τους αλλόφυλους, αλλοτινούς και τωρινούς, Ιερού Ναού του Ελληνισμού. Είναι γνωστή η μήνη των Ιουδαίων εναντίον του Ελληνικού πνεύματος και η προσπάθειά τους να απεμπολήσουν τις αιώνιες αρχές του και γι' αυτό το λόγο ευεξήγητη η θέληση του αισχρού αυτού πιονιού τους να γελοιοποιήσει με τον τρόπο του την Κιβωτό της Αρμονίας και του Απολλωνείου Κάλλους, τον Παρθενώνα. Ανεξήγητη είναι όμως η στάση των νεοελλήνων, που μπροστά σ' αυτό το έγκλημα, χωρίς ίχνος ενστίκτου πνευματικής αυτοσυντήρησης, ηδυπαθείς χαχανίζουν με τα καμώματα του Εβραίου παλιάτσου και τροφοδοτούν με την αποκρουστική παρουσία του όχι κάποια καθαρτήρια πυρά, αλλά τις καλλιτεχνικές στήλες των εφημερίδων. Του επιτρέπαν έτσι να συνεχίζει την υβρεολογία του δηλώνοντας ότι «Μετά το ωραίο και πολύ φαγητό που φάγαμε στην Ελλάδα, ήταν πραγματικά μία ανακούφιση το να μη χρειαστεί να σκαρφαλώσουμε μέχρι την κορυφή» και να περιπαίξει και αυτούς τους σεισμοπαθείς της Καλαμάτας, σε άλλες δηλώσεις του.

Η Χρυσή Αυγή δεν ξεχνά κανένα Σημίτη υπάνθρωπο που έχει εγκληματίσει εις βάρος της φυλής και τους υπόσχεται ότι θα τους αποδώσει τα πρέποντα εν ευθέτω χρόνω, συγχαίρει δε τον άξιο έφορο αρχαιοτήτων της Ακροπόλεως για την σθεναρή αυτή πράξη του και εύχεται κάποτε ο Ιερός Βράχος να γνωρίζει την παρουσία Αρίων και μόνο ευλαβών προσκυνητών και όχι το συνοθύλευμα των τριτοκοσμιακών και άλλων μιασμάτων που συρρέουν σήμερα.

Η.Π.Α. ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Πολλοί, φιλοαμερικανοί από τα γενοφάσκια τους, «εθνικόφρονες δεξιοί», εκπλήσσονται από την αισχρή και υποκριτική συμπεριφορά των ΗΠΑ, στις ελληνοτουρκικές διενέξεις, προς την Ελλάδα, η οποία, φευ, υπήρξε πράγματι ο παλαιότερος και πιστότερος σύμμαχός τους.

Δεν θα έπρεπε να εκπλήσσονται όμως αν ελάμβανον υπ' όψη των τα εξής στοιχεία: ο υφυπουργός Αμύνης των ΗΠΑ (και πασίγνω-

στος φιλότουρκος) Ρίτσαρντ Πέρλ (Πέρλα = μαργαριτάρι), είναι εβραίος, ο οποίος μάλιστα προς δόξαν των απανταχού κορόϊδων, γεννήθηκε το 1941 στην ΕΣΣΔ.

Στο γραφείο του, όπως αποκάλυψε και το καλά πληροφορημένο, περιέργως, ΠΟΝΤΙΚΙ (10.1.86) υπηρετούν:

Κάποιος Στέφεν Μπράιεν, που ανεκρίθη το 1978 — 79 από το FBI για κατασκοπεία υπέρ του Ισραήλ, και του οποίου η γυναίκα είναι διευθύντρια του Εβραϊκού Ινστιτούτου για θέματα Εθνικής Ασφαλείας (JINSA), το οποίο βεβαίως δεν εδρεύει στο Τελ Αβίβ, αλλά στην Ουάσιγκτον!

Επίσης ο Μάικελ Λοντήν, έτερο μέλος της JINSA. Ο ίδιος ο υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ Κάσπαρ Γουάινμπέργκερ δεν χρειάζεται ειδικές συστάσεις.

Τέλος, ο δεύτερος στην ιεραρχία μετά τον πρέσβη των ΗΠΑ στην Ελλάδα ονομάζεται 'Εντ Κοέν και διεδέχθη τον κ. 'Αλαν Μπερλίντ. Φεύγει ο ένας, έρχεται ο άλλος...

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Λωζάνη 1923.

Μετά την εθνική καταστροφή και μία σειρα αλλεπάλληλων μειοδοσιών, φτάνουμε στην τραγική για τον Ελληνισμό Συνθήκη της Λωζάνης. Μ' αυτή... αναγνωρίζεται ως εθνική μειονότητα ο πληθυσμός 300.000 Ελλήνων της Κων/πολης, της 'Ιμβρου και Τενέδου. Και ορίζονται τα διάφορα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις τους. Σε πλειοψηφία οι άνθρωποι αυτοί είναι αστοί με σημαντικές περιουσίες.

Σήμερα από 300.000 δεν έχουν μείνει ούτε 5.000. Για τους υπόλοιπους, ταπείνωση και Διωγμός.

Αντίστοιχα αναγνωρίσθηκε ως θρηκευτική μειονότης ο πληθυσμός 80.000 μουσουλμάνων κατοίκων Δ. Θράκης, όλων εργατών στα χωράφια.

Η τύχη αυτού του πληθυσμού; Από 80.000 σήμερα είναι 120.000. Η άσκηση της λατρείας των είναι κάτι παραπάνω από ελεύθερη. 250 τεμένη, 78 μικρότερα θρησκευτικά ιδρύματα (μετζίκια), 12 τεκέδες και 305 νεκροταφεία λειτουργούν σήμερα ενισχυμένα από το Ελληνικό Κράτος.

Το Μουσουλμανικό Ιερατείο περιλαμβάνει τρεις Μουφτήδες και τετρακόσιους κατώτερους θρησκευτικούς λειτουργούς (ιμάμηδες).

Ο κάθε μουφτής είναι ο θρησκευτικός ηγέτης των πιστών του νομού του. Οι μουφτήδες Ξάνθης, Ροδόπης και 'Εβρου με αντίστοιχες έδρες Ξάνθη, Ροδόπη και Διδυμότειχο, θεωρούνται δημόσιοι υπάλληλοι και μισθοδοτούνται από το Ελληνικό κράτος, αλλά διορίζονται από τους ιμάμηδες του νομού τους. Πέρα από καθαρά θρησκευτικό λειτούργημα ασκούν επίσης δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων επί γάμων, διαζυγίων, επιτροπίων, κηδεμονιών, χειραφετειών ανηλίκων, ισλαμικών διαθηκών και της εξ αδιαιρέτου διαδοχής.

Για την παιδεία των, το 1923 υπήρχαν 86 δημοτικά σχολεία όπου απλά διδάσκουν το κοράνι στα αραβικά.

Σήμερα υπάρχουν 244 δημοτικά, 2 ιεροσπουδαστήρια, 2 γυμνάσια, 2 λύκεια, και 4 μικτά γυμνάσια στα ορεινά της Ξάνθης. Το σύνολο των μαθητών ανέρχεται σε 13.700 χωρίς αυτούς των ιεροσπουδαστηρίων και των μικτών γυμνασίων.

Στα σχολειά αυτά, εκτός της Ισλαμικής Θεολογίας διδάσκεται και η Τουρκική γλώσσα με 13 ώρες την εβδομάδα.

Στην περίοδο '83 - '84 το προσωπικό αυτών των σχολείων περιλάμβανε 415 μουσουλμάνους και 323 χριστιανούς δασκάλους.

Αν και κατά τη Συνθήκη της Λωζάνης οι μειονότητες επιβαρύνονται με τη χρηματοδότηση της παιδείας τους, το Ελληνικό Κράτος ξόδεψε το '83 - '84, 500 περίπου εκατομμύρια για μισθοδοσία εκπαιδευτικών και 20 εκατομμύρια για τα δημοτικά σχολεία. Ας προστεθεί και το ανάλογο κόστος παροχής βιβλίων.

Για συμπλήρωση της εικόνος ας σημειωθεί ότι οι άνθρωποι αυτοί υπηρετούν στον ελληνικό στρατό με όλα τα δικαιώματα του 'Ελληνα στρατιώτη και επιπλέον ότι υπηρετούν πάνω, κοντά στην Δ. Θράκη αν όχι σ' αυτήν.

Επίσης σήμερα στο Κοινοβούλιο, υπάρχουν 2 Μουσουλμάνοι Βουλευτές και εκτός αυτών, 284 μουσουλμάνοι εκλεγμένοι κοινοτικοί, δημοτικοί και νομαρχιακοί σύμβουλοι. 20 Πρόεδροι Κοινοτήτων όχι μόνον αμιγώς μουσουλμανικών αλλά και μικτών. Κυκλοφορούν σήμερα στη Δ. Θράκη 4 τουρκόφωνες εφημερίδες, 2 θρησκευτικά περιοδικά, 1 παιδικό και 1 διαφημιστικό, ενώ ο ραδιοφωνικός σταθμός Θράκης έχει ενημερωτικές εκπομπές στα Τουρκικά.

Κι όλα αυτά, ενώ η τουρκική απειλή στο

Αιγαίο είναι εντονότατη, ο Αττίλας στην Κύπρο εξακολουθεί να δυναστεύει το πολύπαθο νησί και οι Τούρκοι πιο αδιάλλακτοι από ποτέ. Αυτός ο μονόπλευρος ανθρωπισμός στοιχειοθετεί έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Ως πότε θα αποτελεί επίσημη κρατική εσωτερική πολιτική;

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

΄Εχουμε αναφερθεί και άλλη φορά στην έκδοσή μας στο θέμα του τουρισμού. Επαναλαμβάνουμε πως αποτελεί θέση μας ότι ο Τουρισμός είναι μία οργανωμένη επαιτεία, το να στηρίζει δε ένα κράτος την οικονομία του σ' αυτόν είναι ντροπή.

Αντιγράφουμε τον απόλυτα σχετικό με αυτή μας τη θέση διάλογο, που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «ΕΙΚΟΝΕΣ»:

«Δημήτρης Κασίμης, αντιπρόεδρος της Κοινότητας Μαθρακίου. (νησάκι βορείως της Κερκύρας).

Δημοσιογράφος: Κύριε Κασίμη, δεν βλέπουμε στο νησί σας ούτε τουρισμό, ούτε τουρίστες, πως ζείτε;

Δ. Κασίμης: Με το κεφάλι ψηλά, κύριοι του εαυτού μας και του νησιού μας. Και όσοι θέλουν τουρισμό, ας πάνε στην Κέρκυρα να τον ... υπηρετήσουν!»

Να, που υπάρχουν λοιπόν ακόμη ΄Ελληνες, απλοί άνθρωποι του Λαού, περήφανοι, που αψηφούν το κέρδος και δεν έχουν γίνει χάρι αυτού δουλοπρεπείς.

Αυτή η απάντηση, φανερώνει την περηφάνεια που διατηρείται στις ψυχές ορισμένων ΕΛΛΗΝΩΝ, που δεν σκύβουν το κεφάλι μπροστά στα πράσινα χαρτιά, και όσο για την οικονομία μας, το πρόβλημα της δεν είναι ο τουρισμός και η πτώση του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΝΕΓΡΟΙ

Από ρεπορτάζ του περιοδικού «ΕΙΚΟΝΕΣ» για τους ΄Ελληνες μετανάστες του Καναδά:

«Η μαύρη μειονότητα, στην πλειοψηφία της άνεργη, είναι συχνά πρόξενος επεισοδίων στις υποβαθμισμένες εργατικές συνοικίες του Μόντρεαλ. Είναι συχνό το φαινόμενο να μετακομίζουν οι ΄Ελληνες, όταν στην γειτονιά τους οι μαύροι πληθύνουν...».

Εμείς δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε...

ΜΝΗΜΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1955

Σεπτέμβριος 1955. Οι τούρκοι με πρόφαση μια προβοκατορική βόμβα που εξεράγει στο σπίτι του Κεμάλ Ατατούρκ στη Θεσσαλονίκη, προβαίνουν σε βιαιοπραγίες ενάντια των Ελλήνων. Οι ΄Ελληνες αξιωματικοί, που υπηρετούσαν στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ της Σμύρνης, κακοποιούνται μαζί με τις οικογένειές τους. Γίνονται λεηλασίες σε σπίτια και μαγαζιά Ελλήνων. Καίγονται εκκλησίες και λυντσάρονται πολλοί ΄Ελληνες. Οι μογγόλοι ασιάτες προσπαθούν να ξεριζώσουν κάθε τι το Ελληνικό.

Το Ελληνικό κράτος σιωπά...

Σεπτέμβριος 1986. Ενώ η τουρκική κατοχή συνεχίζεται στην Κύπρο μας και ο μογγόλος δυνάστης συνεχώς προβαίνει σε προκλήσεις, εις βάρος της πατρίδας μας, οι δημοκράτες που μας κυβερνούν θεωρούν τους τούρκους αδέλφια μας και σκύβουν το κεφάλι.

Εμείς, οι ΄Ελληνες Εθνικοσοσιαλιστές, πιστοί στο ιερό παρελθόν μας, απαντάμε φωτιά στην φωτιά, πέλεκυς στον πέλεκυ, αίμα στο αίμα...

ΧΟΛΥΓΟΥΝΤΙΑΝΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Πιάνοντας να γράψω αυτές τις γραμμές, είμαι πλημμυρισμένος από αγανάκτηση για ένα έργο που είδα τις προάλλες στον κινηματογράφο με τίτλο «ΛΕΥΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ». Το έργο είναι βέβαια Χολυγουντιανό και οι ΄Ελληνες φιλελεύθεροι δεξιοί αστούληδες το βρήκαν καταπληκτικό.

Ιδού η υπόθεση του έργου: ΄Ενας Ρώσος χορευτής εγκαταλείπει το Σοβιετικό «παράδεισο» και πάει να ζήσει στον Αμερικανικό «παράδεισο». Μετά όμως από χρόνια, ένα αεροπορικό ατύχημα,τον φέρνει και πάλι στην πατρίδα του. Εκεί, η KGB, που στο έργο παρουσιάζεται σχεδόν όπως και η GESTAPO, σε άλλα, τον συλλαμβάνει και του ζητά να χορέψει ξανά για τη Ρωσία. Και αναλαμβάνει να τον φυλά ένας Αμερικάνος νέγρος, φυγάς από τις ΗΠΑ. Μια μικρή λεπτομέρεια: Ο Αράπης έχει παντρευτεί, βέβαια, με λευκή Ρωσίδα. Από τη στιγμή βέβαια που γνωρίζονται, ο Σοβιετικός με τον Αράπη, γίνονται φίλοι, και αφού το έργο είναι Αμερικάνικο, οι «καλοί» νικούν. Ο Σοβιετικός μη μπορώντας να αντέξει μακριά από την «χώρα της ελευθερίας, της Coca - Cola και της ηρωίνης» γυρνά στη μαμά Αμερική μαζί με τη γυναίκα του νέγρου φίλου του. Και το HAPPY END: γίνεται ανταλλαγή ομήρων μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ και ο νέγρος βρίσκει τη γυναίκα του και το «φίλο» του. Ζήτω οι ΗΠΑ!! Βέβαια οι ανίκανοι πια να σκεφτούν αστοί δεξιοί, θεώρησαν το έργο αντικομμουνιστικό άρα καλό! Και οι συμπλεγματικοί κομμουνιστές αντικομμουνιστικό, άρα κακό! Ο γράφων, ως ΄Ελλην εθνικοσοσιαλιστής, στην αρχή αγανάκτησα με το έργο, μετά όμως σκέφτηκα πως κάτι τέτοιες χοντρές προπαγάνδες των Αμερικάνων είναι που θα τους καταστρέψουν για να αφήσουν

το πεδίο ελεύθερο στις Εθνικολαϊκές Ευρωπαϊκές Δυνάμεις, να συντρίψουν μια για πάντα τον Μπολσεβικισμό. Τελειώνοντας έτσι τον πόλεμο που άρχισε στις 22 Ιουνίου του 1941!

ΚΑΛΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Έχει ήδη περάσει ένα ορισμένο χρονικό διάστημα από τους σεισμούς στην Καλαμάτα και, έτσι, βρισκόμαστε σε θέση να κρίνουμε τη στάση που έχει κρατήσει η Πολιτεία. Η πόλη της Καλαμάτας έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά. Οι κάτοικοι αντιμετωπίζουν καθημερινό πρόβλημα επιβίωσης, αφού τους λείπουν στοιχειώδη μέσα, όπως νερό, φως, καλή λειτουργία αποχετεύσεων, στέγαση και, σε αρκετές περιπτώσεις ακόμη και η τροφή. Κάθε τομέας της κοινωνικής ζωής έχει κυριολεκτικά παραλύσει. Αυτά είναι τα γεγονότα. Ποια είναι, όμως, η αντίδραση του Κράτους; Δυστυχώς, περιορίζεται σε ένα ασταμάτητο ευχολόγιο, που διανθίζεται με αποστολές κλιμακίων «ειδικών» στην περιοχή των σεισμών, με αμφίβολους εράνους, που οι κάτοικοι ακόμη περιμένουν να δουν τα αποτελέσματά τους. Και με ικεσίες για βοήθεια προς πλούσιους μετανάστες, ή ξένες κυβερνήσεις. Και, φυσικά, έχει ήδη στηθεί το απαραίτητο προπαγανδιστικό σχέδιο εν όψει των δημοτικών εκλογών... Δεν επιρίπτουμε ευθύνες αποκλειστικά στην παρούσα κυβέρνηση. Δυστυχώς, είναι πασίδηλο ότι το Κράτος δεν μπορεί να αντιμετωπίσει άμεσα παρόμοιες καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης. Και γι' αυτό ευθύνεται το καταραμένο δημοκρατικό πολίτευμα που μας καταδυναστεύει, όχι μόνο με την οικονομική αδυναμία στην οποία έχει οδηγήσει την πατρίδα, αλλά και με την οικονομική εξάρτηση από ξένα κράτη. Το χειρότερο, όμως, είναι ότι ο μόνος σκοπός αυτού του πολιτεύματος, του συστήματος γενικότερα, είναι η αυτοαναπαραγωγή του. Οι εκλογές, οι πάσης φύσεως δημοκρατικές εκλογές, είναι το κέντρο των πάντων, τα πάντα εργάζονται γι' αυτές, ακόμα και ο πόνος, ο αγώνας για επιβίωση του λαού μας.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Είναι συνηθισμένο φαινόμενο, κάθε χρόνο τέτοια εποχή, τα διάφορα δημοκρατικά πανηγυράκια των νεολαιών των διαφόρων κομμάτων. Μάλιστα, φέτος, έχει παραχωρηθεί και ορισμένος χρόνος στην τηλεόραση σε κάθε πολιτική νεολαία, για να εκθέσει τις απόψεις της «με απόλυτα δική της ευθύνη». Έτσι, και φέτος λοιπόν, όλοι οι δημοκράτες νέοι έχουν αρχίσει να μαζεύονται σε διάφορα πάρκα, να ψήνουν τα σουβλάκια τους, να χορεύουν τους «πατροπαράδοτους» τούρκικους αμανέδες τους, να κάνουν συζητήσεις υψηλής κουλτούρας, κατηγορώντας οι μεν τους δε, και, τελικά, να δηλώνουν πως έτσι «προάγουν το δημοκρατικό διάλογο και την εθνική ομοψυχία»... Παράλληλα, σπαταλώνται άφθονα χρήματα για την αγορά πλαστικών σημαιών, διακοσμητικών και άλλων αντικειμένων απαραίτητων σε κάθε σύγχρονο δημοκράτη. Κυριολεκτικά, πρόκειται για μια εικόνα λαϊκής αγοράς. Οι προτάσεις μας απέναντι σε όλα αυτά είναι ατελείωτες. Δεν θα δώσουμε, όμως, καμμιά εναλλακτική λύση σ' αυτά τα άτομα. Είναι παρηκμασμένα. και το κρίμα είναι ότι συμπαρασύρουν, έστω και ελάχιστα, υγιή στοιχεία. Όμως, έχουν και αυτά τις δικές τους ευθύνες.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

«Φυλή χωρίς ιστορία δεν έχει ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον».

Αυτή ήταν η επιγραφή του εξωφύλλου του 2ου τεύχους της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Συμφωνώντας απόλυτα με το νόημα της φράσης αυτής, ο γράφων αρχίζει το κείμενό του με θέμα την εθνική γιορτή της 29 Αυγούστου που έχει —σκόπιμα— υποβαθμιστεί τα τελευταία χρόνια τόσο από τις κυβερνήσεις της δεξιάς, όσον και της αριστεράς. Αλλά το χειρότερο της υποθέσεως δεν είναι τόσο η υποβάθμιση της γιορτής, όσο η αλλοίωσις του νοήματός της. Καθώς και η απόκοψη του συμμοριτοπολέμου από τους σκληρούς αντικομμουνιστικούς αγώνες που διεξήγαγαν οι πατριωτικές δυνάμεις των Ταγμάτων Ασφαλείας, κατά την περίοδον 1943 -44.

Μάλιστα κύριοι δεξιοί, φιλελεύθεροι αστούληδες! Εμείς δεν φοβόμαστε την αλήθεια. Τα Τάγματα Ασφαλείας συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές κι αυτό είναι προς τιμήν τους! Το λάθος τους ήταν όταν τέλειωσε ο πόλεμος προτίμησαν να συνεργαστούν με τις Αγγλικές δυνάμεις κατοχής μια και πίστεψαν —λανθασμένα όπως αποδείχτηκε— πως μετά την ήττα του Άξονα ήταν προτιμότερη η δημοκρατική Αμερικάνικη σκλαβιά από τη Σοβιετική μπολσεβικική τυραννία.

Σε όλους αυτούς που καπηλεύονται τη γιορτή της 29 Αυγούστου και στο όνομα αυ-

τών που έχυσαν το αίμα τους για μια Ελλάδα πραγματικά ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ υποσχόμαστε: ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΟ!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Για να μη μείνουμε επί μακρό χρονικό διάστημα χωρίς να ασκήσουμε το «ύψιστο» των δικαιωμάτων μας, ως ΄Ελληνες πολίτες (!), δηλαδή την ψηφοφορία, οι φωστήρες της δημοκρατίας επινόησαν τις δημοτικές εκλογές. Σεβόμενοι απόλυτα τον θεσμό της τοπικής αυτοδιοίκησης και αρνούμενοι απόλυτα αυτόν των δημοκρατικών διαδικασιών διακυρήσουμε: ΕΜΕΙΣ, οι ΄Ελληνες εθνικοσοσιαλιστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, θα προσέλθουμε να ψηφίσουμε μόνο και μόνο για αποφυγή τυχόν νομικών συνεπειών (αποθέωση της δημοκρατίας) και η ψήφος μας σε όλη την Ελλάδα θα είναι μια γροθιά στα μούτρα του καστεστημένου: ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, για ένα νέο τρόπο ζωής.

Κανείς εθνικοσοσιαλιστής δεν πρέπει να πέσει θύμα της προπαγάνδας της εβραιοδημοκρατικής δεξιάς και να βοηθήσει τους εχθρούς της ιδεολογίας μας.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Πρόσφατα , γράφτηκε στις εφημερίδες ότι ο κ. Μπέης, υποψήφιος δήμαρχος του ΠΑΣΟΚ στην Αθήνα κατηγόρησε τον κ. ΄Εβερτ σε συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου της Αθήνας σαν άνθρωπο των Εβραίων. Αυτή η αλήθεια που «ξέφυγε» του κ. Μπέη στην αγωνιώδη του προσπάθεια να μη χάσει την καρέκλα του, μας δημιούργησε ορισμένα ερωτηματικά. Τώρα που «κινδυνεύει» η θέση του, θυμήθηκε τους Εβραίους ο κ. Μπέης; Ξεχνάει μήπως ο κ. Μπέης την εβραϊκή καταγωγή, του πιο σημαντικού στελέχους του κόμματος που τον υποστηρίζει; Αγνοεί πως ο «μουγγός» έχει γιο Αξιωματικό του Ισραηλινού στρατού; Αγνοεί πως μια γυναίκα στέλεχος του κόμματός του και υπουργός είναι παντρεμένη με Εβραίο; κ. Μπέη και ΄Εβερτ, μην ξυπνάτε στον ελληνικό λαό «απαγορευμένες σκέψεις». Είναι επικίνδυνο...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητή Χρυσή Αυγή,

Είμαι και εγώ ένας απ΄ τους πολλούς ανά την Ελλάδα φανατικούς αναγνώστες σου. Θαυμάζω ειλικρινά το αγωνιστικό σου πνεύμα και την πηγαία και αγνή εθνική και φυλετική υπερηφάνεια των συντακτών σου — αρετές ξεχασμένες αν όχι κατατρεγμένες απ΄ τους σημερινούς εκφυλισμένους υπανθρώπους, που επανδρώνουν ασφυκτικά τις ντίσκο, τα μπουζούκια, και τις καταστροφικές κερδοσκοπικές επιχειρήσεις της «λαϊκής ψήφου», του αλκοόλ, των ναρκωτικών και των ειρηνιστόφιλων υποκριτικών διαδηλώσεων. Προτίθεμαι να συμπαρασταθώ με κάθε τρόπο στον τιτάνιο αγώνα σου ενάντια στο βρωμερό εβραϊκό καρκίνωμα που με την από αιώνες πνευματική δηλητηρίαση της άριας διανόησης και τρόπου ζωής, μας οδήγησε σε μια ολοκληρωτική διαστροφή των πολιτιστικών μας αξιών και των πατρογονικών αρετών μιλώντας για ανθρώπινα δικαιώματα (αλήθεια ποιου ανθρώπου;) ισότητα, ειρήνη και αγάπη για όλον αυτό τον συρφετό των ανθρωπόμορφων όντων που κατοικούν τη γη. Δυστυχώς οι ΄Ελληνες και οι ΄Αριοι αδελφοί τους υπέροχα «αφελείς» στην αγνότητα και τον ιδεαλισμό τους παγιδεύτηκαν απ΄ τα αντιφυλετικά και αντιανθρωπιστικά δόγματα που δεν αποτελούν όμως τίποτα άλλο από όπλα αυτοκαταστροφής, λησμονιάς της φυλετικής και εθνικής τους ταυτότητας και νεκρώματος κάθε αγωνιστικής σπίθας, μοναδικής εγγύησης μιας αέναης προόδου στο σκοπό της κατάκτησης του βάθρου του ΄Αριου νιτσεϊκού υπερανθρώπου. Τολμώ να ελπίζω ότι η ίδια κληρονομιά του αίματος που μιλά απ΄ τα κείμενά σου εξακολουθεί να σιγοκαίει βαθιά στην ύπαρξη και των υπόλοιπων Αρίων «εν δράσει» Εθνικοσοσιαλιστών. Αποτελεί όμως το αίμα την εγγύηση για μια πιθανή αναγέννηση και συνειδητοποίησή τους ή μήπως θα πρέπει να «ελπίζουμε» σε μια νέα σκλαβιά για να ξανανοιώσουν όλοι ΄Ελληνες και ΄Αριοι; Γιατί είναι θλιβερό ότι η πίστη μας στον Εθνικοσοσιαλισμό στην οποία οδηγηθήκαμε περισσότερο διαισθητικά παρά από εξωτερικά ερεθίσματα, προκαλεί ειρωνικά μειδιάσματα και αποστροφή στους ιερόσυλους Νεο-

έλληνες που το μόνο που επιζητούν είναι το «ανθρώπινο δικαίωμα» να αργοπεθάνουν εν ειρήνη.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς
Κ.Κ. Κόρινθος

Συναγωνιστή,

Αρνούμαστε να ασχοληθούμε με την ανάλυση των εξαθλιωμένων επιλησμόνων γραικύλων που έχουν το αυθάδες θράσος να αποκαλούνται Έλληνες, γιατί πιστεύουμε πως η ιστορία θα συνθλίψει κάτω από το πέλμα της κάθε ομάδα ανθρωποειδών, στην αμείλικτη πορεία της. Είτε σαν αντίδραση στο παγκόσμιο εβραιοκρατούμενο σύστημα, είτε σαν ενορατική αφύπνιση των υποσυνειδήτων δυνάμεων της φυλής μας στο εγγύς μέλλον οι γνήσιες εθνικές λαϊκές δυνάμεις του Λαού μας και των αδελφών Λαών της Ηπείρου θα εμφανιστούν πάλι στο προσκήνιο της παγκόσμιας πάλης. Χαιρόμαστε που είσαι κοινωνός της αποκάλυψης του Εθνικοσοσιαλισμού και αφουγκράζεσαι το ρυθμό του μέλλοντος. Μείνε πιστός, σκληρός και επίμονος στις επάλξεις του τίμιου αγώνα μας. Σήμερα που όλα σαπίζουν, μαζί μας με «ΤΙΜΗ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ».

Αγαπητή Χρυσή Αυγή,

Πιστεύοντας ότι το αποτέλεσμα και όχι η προσπάθεια είναι αυτό που μετράει, φυλάω τα συγχαρητήριά μου για αργότερα.

Σπουδάζω μουσική και η προσέγγιση του εθνικοσοσιαλιστικού φαινομένου έγινε από μένα αντιμετωπίζοντάς το σαν πολιτικό κίνημα και όχι σαν κοσμοθεωρία, που αργότερα κατάλαβα πως είναι.

Η ανακάλυψη μου πως αποκρύβονται στοιχεία, από το σημερινό κατεστημένο, για τη ζωή και τη δημιουργία ονομάτων όπως του R. STRAUSS ή του C. ORFF στη σύνθεση, του VON KARAJAN, του FURTWÄNGLER, του BÖHM στη διεύθυνση ορχήστρας και σολιστών όπως του KEMPF ή του BACKHAUS και πάρα πολλών ακόμα που δήλωναν ανεπιφύλακτα εθνικοσοσιαλιστές, σε συνάρτηση με το γεγονός ότι ο εθνικοσοσιαλισμός είχε ουσιαστικά μόλις 6 χρόνια δυνατότητες πολιτιστικής δημιουργίας, με έκανε να έχω μια διαφορετική από τη συνηθισμένη άποψη πάνω στο θέμα.

Το γράμμα αυτό απευθύνεται σε Σας, για να ρωτήσω την άποψή Σας πάνω στο θέμα της μουσικής γενικά, απλά και λιτά.

Α.Π. Αθήνα

Συναγωνιστή,

1. Η προσέγγιση ενός φαινομένου σαν τη μουσική μέσα σε λίγες γραμμές είναι κάτι πολύ δύσκολο ακόμα και για εμάς που η απλότητα και η λιτότητα είναι χαρακτηριστικά μας. Εδώ λοιπόν παραθέτουμε απλά σκέψεις.

2. Ορίζω σημαίνει περιορίζω, οριοθετώ, φυλακίζω σε λόγια.

3. Η Τέχνη γενικά και η Μουσική ειδικότερα είναι ακριβώς όπως η Ζωή. Φαινόμενα πολυσύνθετα και αδικαιολόγητα από λογικές διεργασίες. Άρα η μουσική δεν είναι δυνατό να οριστεί.

4. Αφού λοιπόν δεν είναι δυνατό να πούμε τι είναι η μουσική ας προσπαθήσουμε να πούμε τι δεν είναι:

I. Η Μουσική δεν είναι διασκέδαση. Τουλάχιστον δεν είναι ΜΟΝΟ διασκέδαση.

II. Η Μουσική δεν είναι όργανο πολιτικών καιροσκοπισμών.

III. Η Μουσική υπακούει συγκεκριμένους αυστηρούς και απαράβατους νόμους όπως και η ΖΩΗ.

IV. Η Μουσική όπως και κάθε μορφή Τέχνης δεν είναι παγκόσμια, εφόσον απευθύνεται στον Τρόπο Ζωής του ατόμου, που μεταβάλεται από Λαό σε Λαό.

**ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΤΡΑΝΗ**